

REPRESSIÓ A ANDALUSIA PÀGINA 18

La brutal repressió de la policia nacional contra el miler de militants del Sindicat Andalús de Treballadors (SAT) es fa palesa a les 2.000 fotografies, els vídeos i els informes mèdics que el sindicat utilitzarà per querellar-s'hi.

'VISA POUR L'IMAGE' PÀGINA 21

El fotoperiodisme està moribund o, si més no, viu un moment crític. Així ho expressava Jean François Leroy, director d'un dels festivals degans d'aquest gènere periodístic, el *Visa pour l'Image*, que s'ha celebrat aquests dies a Perpinyà.

HIP-HOP CONSCIENT PÀGINA 24

Durant els darrers trenta anys, el hip-hop ha estat un dels gèneres musicals més populars a l'hora de difondre plantejaments polítics dissidents. Als països del sud, el gènere ha esdevingut un poderós altaveu per les lluites socials.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N152**16 de setembre de 2009**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El 6 de desembre es faran noves consultes per la independència

Una seixantena de municipis ho estudien després del 'Sí' d'Arenys de Munt

ALBERT GARCIA

L'autocar falangista va quedar bloquejat en una corba mentre fugia d'Arenys de Munt

El dispositiu policial dels Mossos d'Esquadra va haver d'improvisar una fugida per les muntanyes, ja que la resta de sortides del poble estaven bloquejades per centenars d'antifeixistes.

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 9, 10 i 11
REPORTATGE · PÀGINES 14 i 15

La presència d'una vuitantena de nostàlgics ultradretans al bell mig del municipi durant la celebració de la

consulta va quedar eclipsada per la massiva mostra de rebuig de milers de persones. Des de balcons, terrats i a peu

de carrer, els qui ocupaven els autocars de La Falange van poder percebre les mostres d'oposició davant la seva pre-

sència. Centenars d'estelades i de símbols antifeixistes van reduir al ridícul l'ostentació d'ensenyes espanyoles.

Treballadores sexuals prenen la paraula

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 a 5

Després de les batudes policials i la persecució, les treballadores sexuals han pres la paraula per denunciar la hipocresia social i per reclamar polítiques que permetin condicions laborals dignes.

Malestar pel mecanisme de selecció de nous mestres

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Sanitat finança una operació de canvi de sexe

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 17

El boicot a Israel va ser present a la Diada

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Cultura popular catalana a Palestina

EXPRESSIONS · PÀGINES 22 i 23

Enguanay, Jerusalem és la capital cultural del món àrab i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina ho ha aprofitat per organitzar tres brigades culturals catalanes a Cisjordània: músics i colles bastoneres i castellers.

. EDITORIAL

La vergonya d'Europa

L'escandalosa cobertura jurídica, la cínica empara política i la desbordant protecció policial de què va gaudir la Falange per poder escampar el seu odi el diumenge passat a Arenys de Munt han tornat a escriure -un cop més i encara- la crònica anacrònica de l'anomalia espanyola. L'anomalia que certifica el doble raser, ja conegut, en plena era de la retallada dràstica de drets i llibertats. Per la dissidència, garrot, per a la Falange, flors i violes. Perquè quan es tracta d'atendre el partit únic de la dictadura franquista -amb milers de persones mortes, assassinades i empresonades-, el tracte dispensat és exquisit. Ni a Montilla ni a Saura ni a Pilar Rovira del Canto -la jutgessa que va autoritzar la concentració- els fa res que, entre els concentrats, hi hagués neonazis actius de la il·legalitzada organització Hammerskins España, amb tentacles i implantació a la comarca del Maresme. "Spain is different", es deia abans. I cal dir-ho avui. I encara ho diuen. Per-

què finalment, com a cor grec de la tragèdia, han estat els portaveus de les majories polítiques europees els que han reaccionat davant l'escàndol. El vicepresident dels populars Manfred Weber, el cap dels eurodiputats socialistes alemanys Bernhard Rapkay, o el líder dels liberals europeus Niccolò Rinaldi s'han expressat amb el mateix estupor i contumècia. I Michael Cramer, eurodiputat italià pels Verds, ja ha demanat una sessió plenària per debatre si l'Estat espanyol s'adequa als estàndards mínims de la lluita contra una extrema dreta que no para de créixer. No cal entestar-s'hi gaire. L'anomalia espanyola continua sent, alhora, el ridícul de la democràcia, la impunitat dels feixistes i la vergonya d'Europa. I la dignitat i l'esperança rau en no més en els milers de persones que -desobeint la justícia, els polítics i la policia- van encerclar, engabiar i asfixiar la Falange mentre exercien el seu dret irrenunciable a l'autodeterminació i el deure de combatre el feixisme.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Els altres Arenys

Cesc Monbrau
directa@setmanaridirecta.info

"Aquesta és la nostra democràcia", "Aquí comença la nostra independència"... L'eufòria independentista es va desfermar a Arenys durant la jornada electoral autoconvocada per la societat arenyenca amb l'objectiu d'clarir el suport a la independència. Els resultats depassen els objectius més optimistes i deixen la jornada com una festa de la democràcia. La nostra democràcia. Il·legal o al·legal o legalment irrellevant. No ho som, d'independents, el dia després. Però políticament i simbòlicament important. Passada l'eufòria, el que sí que és cert és que romandrà l'esdeveniment històric. Milers de persones d'arreu van fer cap a Arenys i la riera va quedar col·lapsada. Probablement, la bel·ligerància del govern i de l'espanyolisme en general va fer decidir més d'un a presentar-s'hi. També hi

havia convocada, contra tota lògica cívica o de seguretat, una migrada concentració feixista que va fer que centenars de Mossos antidisturbis ocupessin el poble. Centenars d'antidisturbis per garantir el dret democràtic dels falangistes de manifestar-se. Centenars de mossos per defensar el feixisme marginal. Falange avançada de l'espanyolisme d'Estat. En un altre pla i en un altre moment, també caldria valorar detingudament el servei d'ordre de la consulta que, ja ho va dir un portaveu de la CUP, hi era per col·laborar amb els Mossos. El resultat, tranquil i d'afirmació democràticament contundent, potser avala la tesi. Les conseqüències per la legitimitat entre els moviments socials -col·laborar amb els Mossos, que protegien els feixistes- segurament són més polèmiques. Finalment, un repàs de les personalitats polítiques que van participar d'aquest plató mediàtic de l'eufòria independentista per mostrar -qui sap- una futura aliança

político-parlamentària. Àngel Colom, ex-ERC, ex-PI i, ara, convergent. Alfons López-Tena, nova estrella de l'independentisme ben entès, convergent. Uriel Bertran, sector d'ERC maliciosament autobatejat Esquerra Independentista. Santiago Espot, *friqui* de l'independentisme d'imatge *iupi*. Joan Carretero, l'independentisme ni d'esquerra ni de dreta. Mònica Sabata, Enric Canela i Pep Cruanyes, excaps i actuals presidents de plataformes sobiranistes. I la CUP -un sector, almenys-, que en tot plegat hi ha posat molta suor i potser és l'única formació que, ara per ara, no té opció de recollir els fruits d'aquesta amalgama independentista-sobiranista. Perquè a ningú no se li escapa: la cuina cou una coalició de govern d'adscripció nacional catalana. La pragmàtica de la política. O pitjor que això, deslegitimació del tripartit a cop d'estelada per major glòria d'una Convergència en govern solitari per majoria absoluta.

. COM S'HA FET

Ja som més de 1.000!! Ha costat molt. Han estat tres anys i mig, però ja hi hem arribat. Hem superat la barrera psicològica dels 1.000 i ens encaminem amb pas ferm i decidit cap a la desitjada xifra de 1.500. Hem estat tot l'any voltant les mil subscripcions, però no hi arribàvem mai. Ara, per fi, ja hi som.

Aquest *subidón* arriba en molt bon moment perquè havíem passat un estiu molt delicat -econòmicament- i ara hem de fer front a la campanya de fusió amb *Ilacrua* (i les fusions sempre són delicades). Sembla que les crides a la solidaritat han tingut força èxit i això ens retorna el coratge que alguns havíem mig perdut. Així doncs, volem felicitar molt àmpliament totes les persones que formem el projecte: redactores, distribuïdores, subscriptores, etc. A tothom, moltes felicitats i moltes gràcies. Entre totes estem fent grans coses i encara n'hem de fer de més grosses! Així que, no defalliu. Us animem a continuar empenyent totes juntes per moure els rocs que ens barren el pas.

Ànims i fins la setmana vinent!!

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el pati | Jesús Rodríguez
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Manuel
Torres Expressions | Gemma Garcia,
Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Lluc Salellas
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ
Xavier Blasco Piñol i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

AQUIARA

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> Les batudes policials contra les treballadores sexuals del barri del Raval de Barcelona van deixar pas a uns dies de silenci, però finalment, les dones afectades per aquesta situació van decidir parlar. Una roda de premsa al Col·legi de Periodistes va servir per donar resposta a l'allau d'informacions aparegudes a tots els mitjans de comunicació, la majoria d'elles sense contrastar i sense la veu de les principals protagonistes. Entre d'altres coses, les treballadores sexuals van acusar el consistori barcelonès de no voler ni tan sols escoltar-les, de no considerar-les interlocutores amb veu i vot.

BARCELONA · ES NEGOCIA AMB L'AJUNTAMENT LA REOBERTURA DELS 'MEUBLÉS' TANCATS ARRAN DE LA NORMATIVA DEL CIVISME

Les prostitutes denuncien la persecució i exigeixen que se les deixi treballar

Oriol Andrés i Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

ALBERT GARCIA

La Marfà, la Tania i la Margarita -totes tres prostitutes- van aparèixer davant els mitjans de comunicació, el dijous 10 de setembre, per prendre la paraula i no deixar que ningú parlés per elles. La roda de premsa -que tenia el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), SOS Racisme i la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere- va tenir lloc un dia després que la regidora de Ciutat Vella, Itziar González, anunciés la revisió del Pla d'usos del barri i obrís les portes a permetre zones on es pugui exercir la prostitució.

La principal denúncia va abordar el tractament del tema per part dels mitjans de comunicació durant les darreres setmanes. Marfà, una prostituta uruguaiana del carrer Robadors, va afirmar que la prostitució -a diferència de com la volen vendre els polítics i els mitjans de comunicació- no es tracta "ni de delinqüència ni de drogoaddicció ni de marginalitat". El que demana Maria -simplement i fugint de falsos moralismes- és poder desenvolupar la seva feina "amb dignitat".

El que demana Marfà -simplement i fugint de falsos moralismes- és poder desenvolupar la seva feina "amb dignitat"

En aquest sentit, van valorar positivament la decisió de l'Ajuntament de Barcelona d'intentar solucionar el problema i deixar que es torni a obrir els *meublés* que es van tancar arran de la normativa del civisme, però alhora van voler deixar clar que, si l'administració vol bus-

L'advocat Jaume Asens intervé a la roda de premsa al Col·legi de Periodistes de Barcelona el passat 10 de setembre

car solucions, elles també volen "col·laborar en les decisions que es prenen" sobre el seu *modus vivendi*, com qualsevol altra treballadora.

Tania va amb la cara tapada amb una màscara i afirma que elles no són "ni blanques ni negres ni legals ni il·legals", sinó "persones que volen treballar amb dignitat". "Que se'ns deixi fer la nostra feina", reclama. També destaca -convençuda que, en tot cas, elles "no són part del problema, sinó part de la solució". Per altra banda, denuncia "el sensacionalisme" dels mitjans, ja que el que fan elles "és una feina". "No ve-

nim a demanar caritat a ningú", afegeix. El que volen les prostitutes és "un espai per treballar dignament", ja que els problemes de convivència que hi ha segons l'Ajuntament "se solucionen d'una altra manera".

A la roda de premsa, també hi van assistir Ana Fàbregas -portaveu de l'entitat Genera, que treballa donant suport a les prostitutes- i Jaume Asens -de la Comissió de Defensa del Col·legi d'Advocats-. Asens va anunciar que es presentarà un recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per revisar les ordenances cíviques. Segons Asens, el

conflicte en cap cas "s'hauria de resoldre pel vessant policial" sinó que s'hauria d'abordar a través de "les polítiques socials". A més, considera que les prostitutes no són culpables ni delinqüents, tot i que se les tracti com a tals, sinó que -en tot cas- són

A més, considera que les prostitutes no són culpables ni delinqüents, tot i que se les tracti com a tals, sinó que -en tot cas- són víctimes

víctimes d'una persecució mediàtica. El discurs actual -rígid i d'ordre- de les administracions públiques "no resoldrà el problema de fons" i l'únic que fa és "estigmatitzar les prostitutes". Asens apunta que, en molts aspectes, les ordenances "re-corden les lleis franquistes" i només

"porten a més precarietat", ja que fa que se les traslladi a llocs més insegurs i, per tant, les fa més vulnerables davant de possibles abusos.

Per altra banda, Asens denuncia que les operacions policials -al contrari del que hauria de passar- no es van anunciar i, a més, es van fer a la llum pública, tot vulnerant la intimitat de les persones afectades. Segons Asens, cap d'aquestes persones ha comès un delicte, sinó que "com a molt, han transgredit una norma administrativa", com podria ser una multa de trànsit. Tot i que fer fotos al carrer és legal, les persones que les fan i els mitjans que les publiquen "haurien de tenir en compte que són imatges sensibles" i que mostren persones amb la cara descoberta, cosa que les deixa en "una situació de vulnerabilitat". Marfà pensa que els mitjans de comunicació els "han faltat al respecte" i han vulnerat el seu "dret a la privacitat". A més, segons elles, la premsa està impedint que desenvolupin la seva feina, ja que "el 80% dels clients estan casats" i ara ja no hi van.

Continua a la pàgina següent >>

> L'Uruguai: una legislació més avançada

El cas de l'Uruguai és un exemple del que podria ser una legislació que regulés les treballadores sexuals, com es va encarregar de recordar la Mara. A l'Uruguai, la prostitució es va regular per decret l'any 1928 i va patir algunes modificacions en temes de salut pública per la llei 9202 de 1934. El 1995, després d'una llarga lluita, es va concedir el dret de jubilació i assegurances de maternitat i de salut a les treballadores sexuals. Una de les organitzacions que van impulsar la iniciativa va ser l'Associació de Meretrices Profesionales del Uruguay (AMEPU). L'AMEPU va aparèixer l'any 1986 i té més de 1.500 afiliades. La bandera de les seves demandes va ser el respecte dels drets de totes les treballadores sexuals. El 1996 van passar a formar part de la Central Nacional de Trabajadores (PIT-CNT), poc després que el Banco de Previsión Social les reconegués com a autònomes. Avui dia, moltes treballadores sexuals reben la seva jubilació i la professió és reconeguda públicament.

, de dalt a baix

>> Ve de la pàgina anterior

Per Ana Fábregas, el problema només "és de convivència". Per tant, el que es proposa al districte de Ciutat Vella és la creació "d'una taula de diàleg entre els diferents col·lectius, veïnat i comerciants del barri per poder solucionar el tema entre totes les parts afectades".

Croada moral

Bea Espejo, del Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya, va intervenir a la roda de premsa assegurant que tan sols és "una croada moral" i que el que es pretén és despistar l'opinió pública "dels casos Saratoga i Riviera", dos macroprostituts de Castelldefels investigats per una presumpta xarxa de corrupció policial.

Margarita Carreras, una altra de les prostitutes presents a la roda de premsa, afirma que hi ha contactes amb l'Ajuntament per recuperar la figura dels *meublés*, com s'havia anunciat el dia abans. Maria, per la seva part, creu que si tenen espais tancats per treballar "seria millor", però que hi ha dones "que prefereixen treballar al carrer". Malgrat tot, considera que això disminuiria si s'habilitessin "habitacions als bars" i, al mateix temps, "es mantinguessin els hostals". Margarita afirma que tots aquests problemes vénen de l'any 1991, quan es va voler netejar Barcelona de prostitutes per la celebració de les Olimpíades del 1992.

Els problemes vénen de l'any 1991, quan es va volar 'netejar' Barcelona per les Olimpíades del '92

D'altra banda, denuncien que se les tracta com a ciutadanes de segona, ja que l'Ajuntament es nega a rebre-les per parlar del tema i, a més, no fa cas de les recomanacions al respecte del Síndic de Greuges i de la FAVB. Margarita creu que l'Ajuntament hauria de "baixar del pedestal" i dedicar-se "a parlar amb la gent del carrer".

Jaume Asens també denuncia irregularitats legals, com el fet de multar les prostitutes pel sol fet d'estar al carrer encara que no estiguin exercint. En aquest cas, "no s'està multant la transacció econòmica, sinó la prostitució en si mateixa", diu l'advocat. El cas més paradoxal és el d'un veí del carrer Robadors que, quan baixava les escombraries, es va aturar a parlar amb la Maria -que viu al mateix carrer on treballa- i va ser multat només per això. Asens recorda que l'ordenança del civisme "no prohibeix el sexe al carrer", sinó que només ho fa quan hi ha una transacció econòmica pel mig, "només si el sexe és de pagament".

Maria, amb anys d'experiència en l'exercici de la prostitució, sap que els mètodes policials i les ordenances d'aquesta mena no han solucionat mai res i fa tota una declaració d'intencions en la seva lluita per una feina digna: "Tinc 41 anys i en fa 24 que treball de prostituta i, mentre no se'm gastin els talons, continuaré corrent".

HISTÒRIA • LA PRESENCIA DE LA PROSTITUCIÓ AL BARRI DEL RAVAL HA ESTAT CONSTANT DURANT SEGLES

De la ciutat negada a la ciutat aparador

Dani Cortijo

redaccio@setmanaridirecta.info

Encara que no ho sembli, la Rambla de Barcelona com a nucli de la prostitució ve de lluny, de molt més lluny del que ens pensem. La Rambla va adquirir importància --al segle XIV, després de l'ampliació de les muralles de la ciutat per donar cabuda a la zona del Raval. A partir d'aleshores, aquest antic límit de la ciutat va complir el paper d'esquina dorsal com a passeig central.

Igual que ara, aquesta via era un passeig dual. De dia, era escenari del tràfic comercial i, de nit, era aquell lloc problemàtic que acollia les passions "més baixes" i -diu la historiadora Isabel Segura- era l'eix a partir del qual es localitzaven els bordells.

En aquells temps, emparats en la retòrica d'alguns escrits de sants, l'ofici de la prostitució era concebut com un mal menor necessari per les autoritats. Es creia que la no existència d'aquest servei podria dur a fer omnipresents els pecats de la carn. Defensaven que, per fer una societat exemplar, calia l'existència d'ambients sòrdids de luxúria; això sí, sempre controlats.

Potser és per aquest motiu que les primeres ordenacions en relació a la prostitució daten del moment en què aquest eix central -la Rambla- va començar a tenir un protagonisme marcat, el segle XIV.

El Consell de Cent (el que ara és l'Ajuntament) -de vegades la corona o l'Església- arrendava edificis públics a qui els volgués explotar com a bordell.

Amb el seu sou, les prostitutes, per una banda, havien de pagar els hostalers i, per l'altra, l'autoritat. Al llarg del temps, diferents ordenances van obligar-les a dur una vestimenta especial per ser reconegudes i, en alguns casos, van ser recloses als convents els dies sants per evitar que els homes pequessin durant aquest període.

Potser sembla curiós el fet que, fins ara, no haguem parlat de la clientela -els homes que es beneficiaven d'aquests serveis- però és que, malgrat la mentalitat cristiana conservadora d'aleshores, el fet que un home tingués impulsos sexuals incontrolables era vist com un element *natural*, cosa que mai no era reconeguda a les dones.

Tot i això, calia separar molt bé la vida correcta de la d'aquestes dones estigmatitzades i és per això que, amb el temps, es van perseguir els alcavots que treballaven fora del sistema oficial o bé es va multar les dones que exercien al carrer.

Durant l'edat moderna, sobretot després de la presència de soldats estrangers durant els conflictes de 1640, els bordells van començar a complir cada cop més requisits de marcatge per ser reco-

neguts per ulls forasters i es va estendre l'antic costum de posar-hi carasses de pedra. La Rambla, però, sempre va ser l'eix vertebrador de la prostitució.

Ja en temps contemporanis, durant el segle XIX, es van construir grans centres d'esbarjo sexual com el conegut Xalet del Moro, un gran bordell d'estil islamitzant que ocupava el terreny que ara alberga el CAP del passatge de la Pau.

Amb tot, la Rambla continuava essent l'eix principal al voltant del qual es desenvolupava la prostitució. Una bona mostra són els forats que encara es poden veure al terra

de dues portalades estretes de la Rambla de Santa Mònica, resultat de l'acció de centenars de generacions de dones amb talons esperant trobar clients. Ara, però, arran de la publicació d'unes fotografies escandaloses als mitjans, el tema de la prostitució a la Rambla ha sortit a debat.

Desgraciadament, sembla que les coses no existeixin fins que algú posa el dit a la nafra. I, quan és el cas, les demonitzades sempre són les dones que exerceixen l'ofici, quan tothom sap que sense clients no hi ha prostitutes. Com a l'edat mitjana, el millor és tancar

les perquè els homes no caiguin en el pecat, encara que no siguin dies sants.

Els pecats, mentre no es vegin, no existeixen. La ciutat real, amb els seus problemes, és negada constantment perquè es vol projectar una imatge idealitzada i falsa.

Però el que ningú diu és que no només són els *guiris* de classe baixa els que contracten aquests serveis sinó que, cada cop que -dins aquesta Barcelona ideal- es fa un congrés o un gran esdeveniment empresarial, els bordells s'omplen i es porten més noies de fora per cobrir la demanda.

KARLES

, de dalt a baix

MITJANS • LA MAJORIA DE LES OPINIONS QUE APAREIXEN SOBRE LA PROSTITUCIÓ PROVENEN DE COMERCIANTS, POLÍTICS I POLICIES

Sexe, mentides i fotografies robades

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

ALBERT GARCIA

El diari *El País* va publicar, l'1 de setembre, unes fotografies fetes per Edu Bayer on es veien diverses prostitutes d'origen africà treballant a les porxades del mercat de Sant Josep de la Boqueria. Sota el títol *Un prostíbul a l'aire lliure*, el diari generalitza una situació molt particular i minoritària -resultat de la situació de precarietat extrema en què es troben les prostitutes, que van ser expulsades dels *meublés* i les pensions on treballaven- i obre una disputa mediàtica i política a partir d'una situació manipulada. Cal, doncs, analitzar l'onada repressora que s'ha aixecat des dels mitjans de comunicació i les institucions contra les treballadores sexuals. Des del mateix diari *El País* -però també des d'altres mitjans majoritaris com *El Periódico*, *La Vanguardia* o mitjans audiovisuals com Antena 3- s'han llençat atacs racistes i sexistes que no han tingut present en cap cas la posició, la condició, els drets i l'opinió de les treballadores sexuals.

Invisibles

El paper que han jugat aquests mitjans s'ha significat per la seva capacitat per recollir testimonis i fer-ne una selecció interessada amb la intenció de manipular la realitat. Així doncs, hem vist com -dia rere dia- obrien amb portades que mostraven fotografies de dones practicant sexe, burlant el control policial o persuadint els turistes i omplien les seves pàgines amb testimonis diversos, cap d'ells d'una prostituta. La majoria de testimonis són queixes de comerciants que diuen que han de renunciar als beneficis per culpa de les prostitutes i que han de netejar les

Un càmera de televisió enregistra una de les treballadores sexuals durant la roda de premsa del passat 10 de setembre al Col·legi de Periodistes de Barcelona

polítics, que intercanvien retrets àmpliament i es reparteixen les culpes equitativament, al mateix temps que demanen més policia, una aplicació de l'ordenança de civisme més acurada i més mà dura per poder dignificar l'espai públic. Per últim, també trobem testimonis d'urbanistes, que intervenen en el debat amb l'aportació de solucions arquitectòniques i lumíniques, així com d'intel·lectuals i experts diversos que aporten llum sobre el tema.

Però, on queden les aportacions, opinions i punts de vista de les treballadores sexuals, les protagonistes del conflicte? La seva invisibilitat als mitjans fa pensar en els motius i les intencions latents en la reaparició del debat sobre la prostitució. Les crítiques a l'ordenança del civisme de 2005 són constants. Tanmateix, en lloc d'escoltar les alternatives que proposen les entitats i associacions de dones, els diaris es limiten a recollir les opinions dels comerciants, els polítics i la policia, la majoria de les quals van en un sentit: endurir la legislació, millorar la coordinació entre administracions per facilitar l'expulsió de les treballadores africanes i augmentar la seguretat amb més efectius policials i més càmeres de vigilància. Són comptats els casos en què es parla de regulació o de reobertura de locals o *meublés*.

Criminalització

Aquesta tesi es veu reforçada pel tracte que han dispensat els mitjans a les treballadores sexuals a l'hora de caracteritzar-les, ja que n'han transmès un perfil criminal digne

d'un informe policial. Així doncs, associen de manera automàtica les treballadores sexuals amb el delictes, la inseguretat, els robatoris o el tràfic de drogues. Les caracteritzen com a persones violentes que no només es prostitueixen, sinó que, a més, roben els clients -tot convertint el client en víctima de la prostituta- i es barallen

Són comptats els articles que aprofundeixen en la naturalesa de les màfies explotadores

entre elles. Afirmen que actuen amb un grau de violència mai vist i que fan que el barri visqui en condicions d'insalubritat i falta d'higiene. Tracten d'agressives les treballadores subsaharianes una vegada i una altra i afirmen que són un autèntic problema pel barri del Raval i un llast per la imatge de Barcelona com a capital turística. A la majoria dels articles, se les cita al costat de rodamons, drogoaddictes i carteristes per ligar la inseguretat i la delinqüència a la prostitució.

La criminalització que suposa aquest tipus de caracterització fa que puguem parlar de cinc tipus de discriminació per part dels mitjans.

En primer lloc, la discriminació econòmica i social. Mentre hem vist com tots els diaris desqualificaven la professió, són comptats els articles

que aprofundeixen en la naturalesa de les màfies explotadores, les seves maneres d'actuar i la seva responsabilitat en el conflicte. La majoria de les al·lusions provenen de les entitats de dones que han estat consultades, que les posen en l'origen del problema, juntament amb l'ordenança del civisme. Alguns mitjans afirmen que les treballadores subsaharianes ho fan per voluntat pròpia i diuen que no es troben en cap situació d'explotació.

En segon lloc, la discriminació sexual. Totes les càmeres i periodistes han apuntat les dones prostitutes com a culpables de la degradació del barri del Raval i de la imatge de Barcelona com a capital moderna i han obviat el cas de la prostitució masculina o han mirant cap a una altra banda.

En tercer lloc, parlem de dos tipus de discriminació racista. Primer, la discriminació entre prostitutes. L'ofensiva s'ha forjat, en gran part, contra un col·lectiu determinat, el de les treballadores africanes, mentre que les treballadores de l'est o les russes no han aparegut enlloc. Segon, la discriminació entre prostitutes com a immigrants i els comerciants i el veïnat com a autòctons. Els mitjans s'han omplert de testimonis de gent del barri d'edat avançada que, a més de criticar la prostitució, critica l'arribada d'immigrants dels últims anys i l'associa a la delinqüència, els furtis i el tràfic de drogues.

Per últim, la discriminació de gènere. L'estigmatització de la prostitució es converteix en un element de control sobre les dones no prostitutes i les dones que reclamen l'autonomia de decisió sobre el propi cos.

Irresponsabilitat

El tractament que han fet els mitjans del tema de la prostitució al barri del Raval i la fixació especial en la prostitució exercida per dones immigrants té una influència molt forta en la mentalitat de la població -més que altres temes-, ja que es tracta d'un tema tabú. En aquest sentit, cal apuntar dos aspectes. En primer lloc, la irresponsabilitat amb què actuen els mitjans de comunicació de masses que, amb la pretesa intenció de protegir les treballadores sexuals, actuen en

El tractament delictiu que fan de la prostitució, deixa les treballadores en situació de fragilitat a l'hora de denunciar els explotadors

contra seva perquè, amb el tractament delictiu que fan de la prostitució, el que fan és deixar les treballadores en situació de fragilitat a l'hora de denunciar els explotadors. Per altra banda, la influència que tenen els mitjans sobre els valors, les actituds i la ideologia de la població que, tot i acceptar més o menys l'activitat sexual i la seva comercialització, no accepta la combinació de totes dues activitats, fet que constitueix un atac a l'autonomia de decisió de la dona i al seu alliberament dels rols patriarcal.

S'associa de manera automàtica les treballadores sexuals amb el delictes, la inseguretat, els robatoris o el tràfic de drogues

parades del mercat de preservatius amb aigua i lleixiu. Davant d'això, opten per la instal·lació de càmeres de seguretat i per posar més il·luminació als punts negres.

Els mitjans també recullen testimonis de diversos cossos policials, que es lamenten de la falta de legislació en aquest àmbit, fet que els impedeix actuar amb contundència, però sobretot amb congruència i coordinació amb els demés cossos de seguretat. I testimonis de les institucions, que també es lamenten de la invasió de competències entre administracions per justificar la inacció i la incompetència en la matèria. O testimonis de membres dels partits

, impressions

Raimundo Viejo Viñas • Activista i professor de Teoria Política a la UPF
opinio@setmanaridirecta.info

El dramàtic, el cínic i l'irònic

A risc de ser excessivament esquemàtics, podem dir que existeixen tres maneres fonamentals d'enfrontar-se a la política: el drama, el cinisme i la ironia. Cadascuna d'aquestes maneres es troba en nosaltres en un grau diferent, de manera que sempre una predomina sobre les restants i ens converteix en algun dels tres personatges simbòlics que donen títol a aquest article: el dramàtic, el cínic i l'irònic. Altres maneres possibles com serien la hipocresia, l'egoisme o la covardia, per citar tan sols tres exemples més, sempre acaben subsumides en alguna de les tres anteriors.

Existeixen tres maneres fonamentals d'enfrontar-se a la política: el drama, el cinisme i la ironia

Pel dramàtic, tota decisió és una tragèdia en la que es veu com a principal protagonista. El fet de prendre una decisió (de fer política) és considerat com irreversible, absolut i, per tant, "històric". El dramàtic tendeix, per tant, a veure's fent política com protagonista de la història, com un actor insubstituïble; un actor sense el qual res no és possible. Poc amic dels matisos, el dramàtic cerca posicions radicalitzades i excloents, inscrites sempre en la distinció dialèctica

FRANÇOIS PAGÈS

amic/enemic (un exemple conegut seria la seva tendència a diferenciar entre revolucionaris i reformistes). Aquest radicalitzar-se al màxim el du a pensar sempre en la mort com horitzó constituït de la seva decisió (a l'estil del "pàtria o

mort"). Imbuït d'un inequívoc perfeccionisme moral, el seu món sempre distingeix entre el bo i el dolent, la veritat i la falsedat, el correcte i l'incorrecte. La seva lectura de la política, per tant, sempre és historicista, teleològica i

maniquea. Lenin seria un bon exemple d'aquest tipus.

El cínic s'enfronta al món com si hi estigués fora. Les coses que passen, les decisions que es prenen, senzillament, esdevenen, ningú les ha produït o ha adoptat; allò que

El realment important, en tot cas, és saber estar, mantenir el componiment

ocorre, abans succeeix als altres que a un mateix (en cas que sigui així no és estrany veure que es desplaça ràpidament cap al dramàtic). Prendre una decisió, per tant, és alguna cosa sobre la que tenim tan poca influència que, en realitat, gairebé tant hi fa el que fem. El realment important, en tot cas, és saber estar, mantenir el componiment, no perdre la posició adquirida i esperar a treure avantatge dels errors aliens. Enfront de la mort, el cínic fa com si fos immortal amb l'únic objectiu de conjurar el pànic que li produeix la sola idea de morir. Allí on el dramàtic se sent responsable davant la Història, pel cínic tota responsabilitat en política és purament contingent, estrictament allò que es deriva de la posició de poder. Quan un polític diu que assumirà les seves responsabilitats i no fa altra cosa que dir això i aposta el seu futur a les eleccions, conscient que no podrà, adopta la posició del cínic. Al contrari que el dramàtic, pel cínic no hi ha bo o dolent,

veritat o falsedat, correcte o incorrecte; tan sols posicions de poder: jo mano, tu no; el jefe mana, tu no, etc. Joschka Fischer en podria ser un exemple adequat.

Finalment, l'irònic s'enfronta al món d'una forma desdiferenciada. És conscient que allò que ocorre també li està succeint, però sap que cap decisió és absoluta; l'irònic -agnòstic i materialista com és-riu fins i tot de la mort: si maten a un, almenys haurà rigut una estona, pensarà. L'irònic sap que està implicat en processos en els quals les seves decisions són importants, però no més que les dels altres. Sap que per més que sigui hàbil, en tota decisió hi ha una part que no pot controlar. Per això mateix, cap procés és irreversible i amb el sentit comú n'hi hauria prou per a prendre la decisió menys dolenta, menys falsa i menys incorrecta possible. No creu en el destí, com tampoc en la fatalitat. L'irònic sap dir: "en

L'irònic sap que està implicat en processos en els quals les seves decisions són importants

nèixer em van posar Gumsindo, després van succeir altres coses". Encara que per a concloure podria posar molts exemples, l'irònic ja ha aconseguit que no figuri aquí el seu nom iriu en secret de qui esperaven aquest moment com un punt final, perquè sap que la política no té fi.

Jordi Arbonès • 'Ni'. Escriptor
opinio@setmanaridirecta.info

La manifestació preventiva

Aquest estiu s'ha posat de moda un nou concepte, el de la "manifestació preventiva". I francament, no s'entén, perquè, una manifestació, es fa o no es fa. Cap manifestació, la faci qui la faci, mai no es pot qualificar de "preventiva", és absurd. Les màfies i els facinerosos fan actuacions "preventives" perquè amenacen, ara bé, no acostumen a manifestar-se al carrer. La societat civil, cal remarcar-ho, mai fa una manifestació preventiva i quan en fa habitualment és per reivindicar uns drets, com la de l'11 de setembre d'enguany a Barcelona.

Manifestar-se pels seus "drets" ho han fet tots els col·lectius, inclús

els bisbes i els capellans. Negres com corbs, amb molts penjolls de plata i or -aquells que durant el franquisme decidien sobre el naixement, la vida i la mort de tota la població, ara, amb democràcia, surten al carrer a manifestar-se i sembla que no tenen memòria -el seu món està basat en això, en la desmemòria dels seus actes durant la postguerra i el franquisme.

També s'han manifestat a Arenys de Munt els falangistes. En aquest sentit, sembla que els poders públics s'hagin oblidat de qui eren i de qui són hereus els "camises blaves".

Els catalans estem sempre a veure-les venir. Fixem-nos en una

Hi haurà més referèndums sobre la independència i manifestacions a favor de l'Estatut, però cap serà "preventiva"

petita seqüència: s'aconsegueix un finançament correcte i, de seguida, tornem a estar amb l'espasa de Damocles damunt del cap. L'Estatut perill. És evident que ha estat el PP qui l'ha denunciat al Tribunal Constitucional -ha fet la feina bruta al PSOE. Tot i que l'Estatut hagi estat aprovat i ratificat -és una llei-, sempre queda una nova instància, un tribunal inquisidor, que el pot retallar i desvirtuar. El Tribunal Constitucional defensa la monarquia i la sagrada unitat d'Espanya. La nostra classe política ha estat dura en contra del franquisme, tova a partir de la recuperació de poders institucionals i, finalment, servilista.

Els catalans, el nostre govern, sigui qui sigui, hauria d'estar pendent de la vida i dels problemes dels ciutadans. I els partits haurien de saber fer pinya quan toca i no jugar a driblar-se entre ells en els moments claus: finançament, Estatut.

Segurament hi haurà més referèndums sobre la independència i manifestacions a favor de l'Estatut, cap d'elles, però, no seran "preventives", sinó que expressaran una voluntat democràtica.

Una voluntat que, ben segur, el govern estatal intentarà fer callar com ho ha intentat ara a Arenys de Munt.

Jordi Pujol i Rosa Miró • Membres de Coop57 Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

L'hora del teixit social

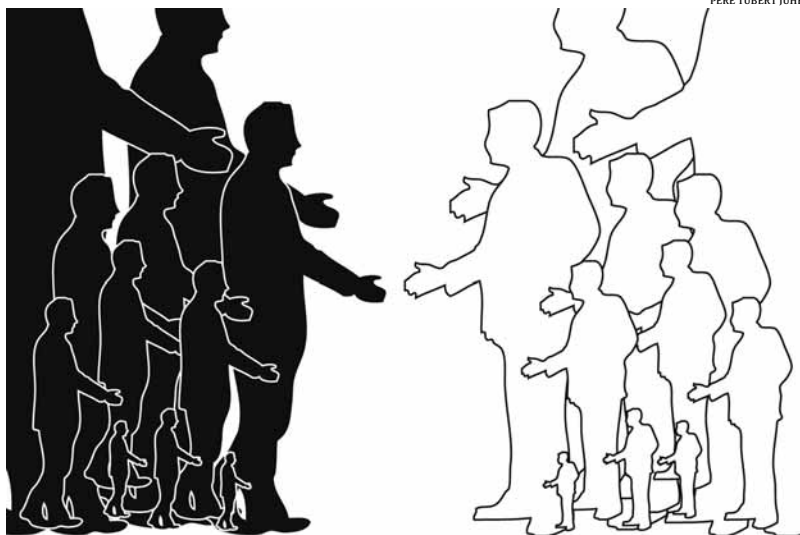
Durant massa anys, en el llindar dels canvis vertiginosos i sovint desconcertants del tombant de segle, sota el col·lapse d'un model econòmic incapaç de resoldre els grans problemes de la humanitat i en la deriva radicalment individualista de la societat dels nostres dies, ens han fet creure que no hi havia pas res a fer, que l'economia només era pels experts i que la història s'havia acabat. Que calia abaixar la persiana i no obrir-la mai més, que és el que pretenen encara els que encarrilen el món sota la màxima de privatitzar guanys i socialitzar pèrdues a còpia de generar més desigualtats i més injustícies.

El problema no rau mai en el que pot arribar a fer una minoria, sinó en el que fem o deixem de fer la majoria

Però, fet i fet, en retrospectiva i en un món cada cop més embogit, és ben oportú recuperar el llegat universal de la llarga lluita pels drets civils de la comunitat afroamericana als EUA. Bagatge, reflexió i esperança que es condensa en aquella síntesi que concreta que el problema no rau mai en el que pot arribar a fer una minoria, particularment cruel, particularment poderosa; sinó en el que fem o deixem de fer la majoria, amb la nostra exigència o amb la nostra indolència. Apagant el llum o encenent llumins. Alçant la veu o callant. Actuant o amb el cap cot. Ho afirmem, furetejant el passat,

perquè estem convençuts i convençudes, potser més que mai i amb plena voluntat de futur, que avui ja és l'hora de la corresponsabilitat social. De les alternatives nascudes al teixit cooperatiu i associatiu i covades al si dels moviments socials. De la ferma implicació col·lectiva per intentar modificar els gravíssims impactes que suporta el nostre país petit en la seva l'estructura social, el teixit productiu i l'entorn ecològic.

En aquesta perspectiva, potser cal sostenir, precisament avui que totes i tots els que fa temps que feu possible Coop57, com humil alternativa a un sistema financer pervers, fa molt que feu precisament això. Des de la primera engruna quasi quimèrica, ara fa una dècada, fins a tots i cadascun dels 400 projectes finançats que han tirat endavant, Coop57 no és res més que una eina i una xarxa més, de les que el moviment popular ha anat entreteixint els darrers anys. Xarxes nascudes de la consciència que res no canvia mai si res no canvia mai; crescudes en la necessitat de respondre a les necessitats socials; i reforçades pel múscul i esforç col·lectiu de la ciutadania. A vosaltres, que seguïu fent real i possible aquestes xarxes, engreixant l'alternativa social i solidificant la dissidència econòmica d'un temps de vida fora del capitalisme cal dir-vos, avui i un cop més, gràcies. Gràcies i endavant. Per demostrar que una economia al servei de les persones i de la transformació social és ben real i possible. Per demostrar, avui, ara i aquí, que es pot afrontar la crisi des de la solidaritat, l'ètica i el suport mutu, mentre encara ens preguntem a voltes sobre com ho hem pogut assolir. Equació lògica, finalment; si es llaura solidaritat, es recull solidaritat. Perquè són precisament aquestes xarxes les que avui esperen la cooperació

social com alternativa esperançadora, per poder seguir avançant cap a la construcció de comunitats en llibertat i amb justícia. Les que

Equació lògica, finalment; si es llaura solidaritat, es recull solidaritat

palesen que ja és real i possible una altra economia solidària davant tanta paràlisi oficial, respostes conegudes de pa sucant amb oli i camins ja recorreguts que no duen enlloc. A cadascun i cadascuna de vosaltres, doncs, que demostreu a

cada instant que els usos socials del diner poden ser profundament ètics, radicalment diferents i sòlidament eficaços, gràcies. Gràcies i endavant. Per demostrar que sí, que és l'hora de la societat civil, del teixit social, de les xarxes solidàries. Perquè ja esteu demostrant, exactament al mateix país on el cooperativisme va ser no fa gaire una sòlida alternativa socioeconòmica, que el demà mai no és un dia per arribar, sinó el futur que, avui, ara i aquí, estem construint. Pam a pam. Sense temps per a cap auto-complaença i al bell mig de la crisi. Però conscients de la capacitat de la societat civil de generar respostes autèntiques, coherents i solidàries. Aquesta és la bona nova: el motiu fèrtil d'esperança, d'aixopluc col·lectiu i comunitari, per seguir intentant-ho tants cops com calgui

entre totes i tots. La resta del no-res ja la va assenyalar Paulo Freire: "Dir que els homes i les dones són persones i com a tals són lliures i

Aquesta és la bona nova: el motiu fèrtil d'esperança, d'aixopluc col·lectiu i comunitari

no fer pas res per aconseguir que aquesta afirmació sigui objectiva, només és una farsa". Anims i endavant.

Mariona Parra • CGT
opinio@setmanaridirecta.info

Aplicar la llei de partits

L'any 2002 es va aprovar la Llei de partits a l'Estat espanyol. Aquesta llei va ser aprovada amb els vots del PP, PSOE i CiU, entre d'altres. Segons els defensors, aquesta polèmica llei havia de garantir la democràcia "impedint que un partit polític pugui, de forma reiterada i greu, atemptar contra aquest règim democràtic de llibertats, justificar el racisme i la xenofòbia o donar suport políticament la violència i les activitats de les bandes terroristes".

A partir d'aquí ja coneixem la història: es va començar amb Herri Batasuna i s'ha continuat amb una llarga llista de partits vinculats a

l'esquerra independentista basca. En realitat no ha calgut cap justificació ni prova per iniciar un procés d'il·legalització, formar part de l'esquerra abertzale ja és motiu suficient per impedir, en nom de la democràcia, que pugués participar en unes eleccions. Així doncs, feta la llei, feta la trampa.

Aquesta és una llei que sorgeix per eliminar a tots aquells partits que són molestos. Per dir-ho d'algun manera, som democràtics mentre acceptem sense queixes les regles del joc que ens imposen des del poder. Qüestionar la unitat d'Espanya o reivindicar el dret de qualsevol poble a decidir el seu futur no entra en les regles del joc

Som democràtics mentre acceptem sense queixes les regles del joc que ens imposen des del poder

d'aquesta democràcia. I, de fet, ens hi hem acabat acostumant i trobem que forma part de la normalitat democràtica que hi hagi milers de ciutadans bascos que no tenen la possibilitat de presentar-se a unes eleccions o votar determinats partits.

Canviem d'escenari. Aquest cap de setmana passat la Falange va organitzar una manifestació a Arenys de Munt contra la consulta sobre la independència de Catalunya. La Falange és un partit que, històricament, no ha dubtat en atemptar contra la democràcia, justificar la xenofòbia o donar suport a la violència. Però la Llei de partits que tant implacablement

s'aplica amb els independentistes bascos no s'ha aplicat, en canvi, a cap dels grupscòls existents d'extrema dreta.

Justificar la il·legalització d'aquests partits és senzill si s'aplica el que diu la mateixa llei. Però demanar la seria una mesura purament estètica a més d'una incoherència. No es canvia el món amb prohibicions i il·legalitzacions. Encara que el preu a pagar sigui haver d'aguantar els energümens que diumenge passejaven, amb total impunitat i cobertura legal, el braç alçat a l'estil feixista pels carrers d'Arenys de Munt.

, impressions

. A LA CANTONADA

ENERGIES

Independència energètica

Xevi Planas

Segurament tothom es pot imaginar què significava una situació de dependència energètica d'un país o d'una societat. Principalment, depenem dels combustibles fòssils -carbó, petroli i gas natural-, que són els recursos que permeten fer funcionar tota la maquinària de la societat actual. Poques vegades hi parem massa atenció, poques vegades ens aturem a pensar quin consum en fem, de l'energia, fins a quin punt depenem tots plegats d'aquests combustibles. I això és fruit de l'abundància, de la propaganda consumista i dels preus baixos, que s'aconsegueixen gràcies al domini i la violència que s'estableix arreu del món per tal d'obtenir-los i oferir-los al mercat.

La dependència energètica que vivim les societats industrialitzades ha anat creixent durant les darreres dècades, acompanyada del creixement econòmic. L'avenç tecnològic, paral·lel a la concentració de poder, ha permès una capacitat productiva enorme, amb el conseqüent augment del consum energètic i el sorgiment d'una crisi ecològica global. Però el creixement econòmic ja fa anys que s'ha estancat i, des de llavors, hem estat navegant a la deriva de l'especulació i les finances. I l'extracció de recursos minerals i energètics també es va estancant i, en alguns casos, ja s'està veient reduïda la seva disponibilitat (petroli, coure, urani).

La independència energètica, en canvi, es basa en la presa de consciència de la poca autonomia que realment tenim avui dia en acumular més i més elements materials i mentals com a necessitats essencials dins les nostres vides, compres, viatges, comunicacions... Es basa en perdre la por de no poder cobrir aquestes necessitats imposades pel consumisme i revisar les conjuntament. Ens posen la por al cos per una possible escassetat d'energia en el futur, amb més guerres i conflictes socials, però no ens expliquen com solucionar aquest atzucac o quines són les seves causes. Al contrari, ens ofereixen més vols barats que empitjoren aquest espiral. Independència energètica és, també, comptar amb els recursos locals, renovables i de manera sostenible.

Exemples reals d'aquesta relocalització de l'economia i de construcció de comunitats de baix consum energètic són les anomenades Iniciatives de Transició. Aquesta idea va néixer amb el Pla d'Acció per Descens Energètic de Kinsale, a Irlanda, l'any 2005 i, des de llavors, s'ha anat estenent arreu del món. L'arribada del pic del petroli i l'escalfament global del planeta són les problemàtiques que han fet néixer aquestes iniciatives locals i esperançadores, que poden tenir diferents escales d'implantació -barris, pobles, illes, valls, municipis- i que estan construïdes a partir de quatre supòsits bàsics:

1. És inevitable viure amb un consum d'energia molt més baix i és millor planejar-ho que no que arribi per sorpresa.
2. Les comunitats actuals no són gens robustes per fer front als xocs severes que comporta el pic del petroli. La dependència actual vers aquest combustible és enorme: transport, alimentació, energia, maquinària, matèria prima per molts materials...
3. Hem d'actuar col·lectivament i hem d'actuar ara.
4. Amb l'enginy col·lectiu podem dissenyar de manera activa i creativa el nostre descens energètic; podem construir formes de vida que estiguin més connectades, que siguin més enriquidores i que reconguin els límits biològics del planeta.

La idea principal que es vol transmetre és que un futur amb menys petroli, més baix en energia i molt més independent és preferible a l'actual. Una economia local consensuada i participativa permetria molta més estabilitat a les persones, més felicitat, menys estrès, més justícia social i una gran millora pel medi ambient.

. EL CIGALÓ

"Els cotxes i el futbol fan sortir el pitjor de cada persona"

Rafael Pérez Martí,
62 ANYS, "PEATGISTA" D'AUCAT

Lèlia Becana

L'inici de peatgista? Existeixen requisits per accedir-hi?

Deixar el currículum i esperar que AUCAT (Generalitat) que depèn d'ABERTIS et cridi. Tot i que cada vegada es necessita menys gent perquè les màquines supleixen la tasca realitzada per l'home. És aquí on apareixen els contractes d'un mes, quinze dies...

Després de 30 anys hem de seguir pagant autopistes?

Aquí hi ha una cosa clara que són les inversions que s'han de fer i tant l'Estat espanyol com la Generalitat no poden o no volen fer, per tant l'única solució és donar la concessió a una empresa privada, per exemple ACESA. Un altre d'aquests el trobem a l'AP-7 a la sortida de la frontera francesa, on ACESA diu que ampliarà un tercer carril.

Socialment, o potser jo he sentit tocar campanes, es diu que cobreu molt bé. És cert?

Una cosa són els d'ACESA i una altra cosa diferent són els d'AUCAT. Tots depenem d'ABERTIS. Jo treballo el 70% i cobro nets cada més 900 euros, no arriba a 1.000. Un treballador d'AUCAT que treballa 40 hores setmanals guanya 1.200 euros. Tenim quatre pagues extra i cada any tenim una paga extra més. Jo crec que és una feina molt golosa, senzilla, no requereix esforç físic, no obstant és molt alienant. L'únic inconvenient, treballar en dies de festa.

Com resumiries el comportament general dels conductors?

Gent que saluda perquè passa cada dia per allà i amb qui inclús pots mantenir una conversa i, evidentment, gent eixuta i mal educada. Bé, com qualsevol feina. Els cotxes i el futbol fan sortir el pitjor de cada persona.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

'Com s'ha fet'

Ivan Santiago Pascual
Girona

Així resa el títol de la columna que obre aquesta publicació. Si afegim un interrogant a la frase capítol de la secció, per ser honest, em sentiria amb l'obligació de respondre'm a la qüestió. De fet, aquestes línies no són ni més ni menys que aquesta resposta tan íntima en forma de declaració pública i publicable (o no...). Així doncs, com s'ha fet? Una sola pregunta i moltes respostes. S'ha fet bé, molt bé. S'ha fet com s'ha pogut, a trancas i barrancas. S'ha fet amb les eternes presses, a corre-cuita. S'ha fet amb molts nyaps, de cadaga a cadaga fins a la fotuda de pota final. S'ha fet amb molta passió, tanta, tota... s'ha fet amb nervis, riures, alegries, plors, ensurts, mals de cap, complicitats, malentesos, retrobaments, desencontres... i un inacabable etcètera. Però, per sobre de tot, s'ha fet amb moltíssim *carinyo*. Com a mínim, es la meva sensació. De ben segur que, pel camí, hi anem deixant unes quantes misèries. Gent que s'ha sentit ofesa, vilipendiada, fins i tot difamada... De segur que són moltes les cartes, notes, trucades de persones que, sentint aquest projecte com a seu, han sentit que quelcom no s'havia fet bé. D'això -com no pot ser d'una altra manera- hem d'aprendre'n, prendre nota amb humilitat, però amb criteri propi i rectificar el que calgui.

Però avui no vull fer el clàssic (i necessari) exercici d'autocrítica i autoflagel·lació. Avui estic content, reconfortat, però -per sobre de tot- estic agraït, millor dit, agraïtíssim. Així que això és una oda, un homenatge, un petó, una abraçada. M'explico, aquest any he estat -com diuen

aquí on visc- cardat de salut, no ha estat un any fàcil, ni per mi ni pel meu entorn. Han patit i els he fet patir molt. De veritat, que m'he sentit molt abrigallat. Estils diferents, la mateixa intenció de fer-me sortir del sot. Així, per la part que li toca a aquesta publicació, ha estat espectacular. Si fins i tot m'heu enviat ànims i m'heu picat l'ullet a la secció que comentava al principi! Em sento -de debò- privilegiat. Segur que tenim moltes merdes, però per *grandeses* no ens guanyaria ni el *tato*. Amb tot això, no em queda més que, agrair. Agrair profundament, agrair sincerament, agrair amb desmesura... així doncs, gràcies per ser-hi, però sobretot per ser.

Apal, noiets i noietes, un petonàs agraïtíssim a tothom que el vulgui, ja sabeu qui sou... i com diu un bon amic: "ens veiem a la propera vinyeta".

A qui surt a la tele i a qui no hi surt

Lluís Parera Lopez-Grado
Hospitalet de Llobregat

Senyors i senyores que maneu a Espanya: Parlen de la congelació salarial, dels funcionaris públics i de pujades d'impostos (les rendes a les riqueses són exemptes). Està bé, tots hem de participar a fer aquest món una mica millor, sobretot quan estem ficats en aquesta crisi que ens han *regalat* els rics molt rics i que els pobres -sovint molt pobres- haurem de solucionar. Però hi ha una cosa que em fa mal al cor. I és que aquesta congelació no resoldrà la gana de

ningú, sinó que engreixarà les arqués dels pocs espanyols i espanyoles que acumulen grans riqueses sense importar-los el dolor dels nostres germans i germanes, sense importar-los la gana que sofreixen ni les malalties que es podrien evitar de manera molt fàcil -i econòmica. La terra és per qui la treballa.

Senyors i senyores que manen a Espanya, els proposo un tracte: vostès no em congelen el sou i jo donaré molt gustós aquestes quantitats de diners a projectes socials transparents, nets, útils. Perquè al món -malgrat la cobdícia desbocada i la institucionalització de la mentida, l'espoli sistemàtic i l'esclavitud encoberta- encara hi ha qui creu i practica la llibertat, la justícia i, sobretot, la igualtat (difícil de creure veritat? bo, algú queda). Senyors i senyores que maneu a Espanya, us proposo un tracte: vostès viuen un mes amb el meu sou -sóc un afortunat que fins i tot tinc sou; una abraçada a tots els que l'han perdut-, i jo amb el seu; amb la diferència donaré menjar a les persones, persones com jo i com vostès, que no tenen per menjar... i no dic a l'Àfrica, dic al meu barri, així d'ara prop.

Senyors i senyores que manen a Espanya, els proposo un tracte: vostès eliminen els exèrcits i jo els ajudo a convèncer els empresaris d'aquest nostre volgut país perquè deixin d'explotar qui no té la sort de viure en un país amb uns pretesos -i no sempre respectats- drets socials. I no em vinguin amb evasives, perquè en conec un personalment, així que existeixen. Senyors i senyores d'Espanya que maneu i que no maneu: encara no és Nadal, però s'acosta i, sens dubte, també els bons propòsits. Fem, entre tots, que aquestes imatges siguin del passat. El que reté una cosa que no necessita és igual que un lladre. Mahatma Gandhi.

, així està el pati

L'Esquerra Independentista
creix durant la Diada | PÀG. 12

Lleida reivindica el Roser
l'Onze de setembre | PÀG. 13

Protesta per l'assignació de
places de mestre | PÀG. 16

Entrevista a una transsexual
operada per Sanitat | PÀG. 17

MARESME · UNA SEIXANTENA DE MUNICIPIS PREPAREN UNA CONSULTA SIMULTÀNIA PEL 6 DE DESEMBRE, DIA DE LA CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

Arenys de Munt obre la llauna de les consultes per la independència

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Arenys de Munt. Quatre mesos intensos de feina a un ritme vertiginós. Així s'ha viscut el període de temps comprès entre l'aprovació de la moció presentada per la CUP al plenari municipal del mes de juny -recolzada per tots els grups municipals (CiU, ERC i Arenys de Munt 2000), excepte el PSC- i l'últim capítol d'aquest llarg culebrot polític: la celebració de la consulta.

"Nosaltres ja hem fet la nostra feina". Així de contundent i satisfet es mostra el president del Moviment Arenyenc Per l'Autodeterminació (MAPA), portaveu de la Comissió Organitzadora de la Consulta i regidor de la CUP, Josep Manel Ximenis, davant les perspectives de futur que s'obren a partir d'ara. En unes declara-

Primer arenyenc que va votar a la consulta del 13 de setembre

Josep Manel Ximenis, regidor de la CUP: "La via de l'Estatut ha mort, ara toca independència"

racions fetes a aquest setmanari, Ximenis ha assegurat que el conjunt de plataformes i entitats que treballen pel sobiranisme a Catalunya estarien disposades a prendre el relleu de la població maresmenca i liderar la voluntat de més d'una seixantena de localitats d'arreu del principat que ja han manifestat la seva intenció d'organitzar una consulta. En aquest sentit, la Comissió Organitzadora té previst reunir-se, el dijous 17 de setembre, amb diverses entitats de caire sobiranista amb la finalitat de començar a definir línies de treball que han de donar sortida a la voluntat de totes aquestes pobla-

cions. El proper 6 de desembre -dia en què se celebra l'aniversari de la Constitució espanyola- podria ser la data triada per celebrar una consulta simultània a la seixantena de municipis que ja s'estan coordinant. En alguns casos, la voluntat d'estendre aquest fenomen de les consultes ha calat a comarques senceres com el Pallars Sobirà o el Baix Camp, on la totalitat dels seus municipis estarien disposats a treballar conjuntament per sumar esforços en l'organització d'aquest esdeveniment.

Segons fonts properes a diverses de les entitats de caire sobiranista que han de conduir i gestionar la nova allau de consultes, aquesta coordinació ha de servir per dotar les accions d'un "contingut jurídic molt més fort i homogeni que permeti salvar els entrebancs legals". A la primera trobada del 17 de setembre a Arenys de Munt, també es començarà

a treballar per la unificació d'un model de text per mocions, a fi i efecte que es puguin presentar als plenaries municipals dels ajuntaments d'arreu. Paral·lelament, també hi ha altres municipis que tenen feina avançada i ja han iniciat el procés d'organització de les consultes per la independència. Aquest és el cas de municipis com Argentona (Maresme), Seròs (Segrià) o Figueres (Alt Empordà). Els plenaries municipals d'aquestes localitats catalanes van aprovar una moció a principis de setembre segons la qual els consistoris respectius es comprometen a treballar conjuntament pel desenvolupament d'una consulta per la independència de Catalunya. D'aquesta seixantena de municipis, n'hi ha dos que aquesta setmana ja han fet pública la seva intenció. D'una banda, a Torredembarra, l'Alternativa Baix Gaià ha iniciat una

ronda de reunions amb els diferents grups municipals per presentar una moció conjunta. Pel que fa al dia de celebració de la consulta, han comunicat que se sumaran a la data que proposi l'assemblea de regidors Decidim.Cat. En el cas de Vilanova i la Geltrú (Garraf), el procés ha estat a la inversa, però en el mateix sentit que Arenys de Munt. L'Associació Cultural Desperta! ha anunciat a través d'una roda de premsa el seu oferiment a la societat vilanovina per tirar endavant els tràmits de la consulta com a entitat privada.

Arenys de Munt, marca registrada
La població maresmenca d'Arenys de Munt ha fet la primera passa en aquest camí simbòlic cap a l'autodeterminació i les entitats que han promogut aquesta iniciativa en són ben conscients. Justament per aquest motiu, el Moviment Aren-

yenc Per l'Autodeterminació (MAPA) ja ha anunciat que continuarà involucrat en l'impuls i la propagació de les consultes. El paper del municipi pioner, però, serà molt concret. Des dels diversos sectors que han impulsat l'experiència arenyenca, coincideixen que el moviment independentista ha de saber aprofitar l'expectació que ha creat la consulta i saber reconduir aquest fenomen de cara a donar a conèixer les iniciatives que s'estan preparant. D'aquesta manera, la població maresmenca no s'involucrarà en l'àmbit organitzador d'aquesta més que probable megaconsulta del dia 6 de desembre, sinó que actuarà d'una manera molt

Una de les possibles tasques de les entitats arenyenes podria ser l'inici d'un 'tour' que les porti arreu del territori

més estratègica, com a reclam. Una de les possibles tasques de les entitats arenyenes podria ser l'inici d'un tour que les porti arreu del territori per promoure la iniciativa.

Estatut versus independència

Josep Manel Ximenis, membre de la comissió organitzadora de la consulta del 13-S i president del MAPA, ho ha deixat molt clar: "La via de l'Estatut ha mort, ara toca independència". Amb aquest comentari Ximenis assegura que el procés de l'Estatut "ha cansat la població" i "ja no il·lusiona" i que, per tant, s'ha de treballar en una altra línia molt més propera i amb la qual la població se senti identificada.

, així està el pati

La cua per entrar a votar es va barrejar amb la multitud de gent que es va concentrar a la riera d'Arenys al llarg del dia

ARENYS • RESULTATS

El sí arrasa i la participació no arriba al 50%

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Arenys de Munt. La jornada històrica que s'ha viscut a Arenys de Munt -més enllà de l'espectacle mediàtic i del fet que la consulta no és vinculant- té uns resultats electorals que les organitzadores valoren molt positivament. Tot i que la participació ha tornat a situar-se per sota del 50% -al referèndum sobre l'Estatut, va votar un 48% de les 6.571 persones cridades a les urnes-, el vot ha estat aclaparadorament favorable al sí. Dels 2.671 vots emesos, 2.569 van decantar-se pel sí i 61 pel no. La resta van ser 12 nuls i 29 vots en blanc.

Dels 2.671 vots emesos, 2.569 van decantar-se pel sí i 61 pel no

D'altra banda i si es comparen els resultats del referèndum sobre l'Estatut, en el cas de la consulta sobre la independència de Catalunya s'han assolit més vots positius amb menys participació. De fet, la votació de l'Estatut va recollir 2.424 vots positius, tot i que la participació va ser del 48%, set punt superior a la del 13 de setembre. En aquest sentit, diversa gent del Moviment Arenyenc Per l'Autodeterminació ha expressat la seva satisfacció, ja que considera que "la independència preocupa més la gent d'Arenys de Munt que no pas l'Estatut" i conclouen que "la via de l'Estatut està esgotada".

ARENYS • TOTS ELS ANTIDISTURBIS DELS MOSSOS, MOBILITZATS PER UN ACTE FEIXISTA D'UNA HORA

450 Mossos desembarquen a Arenys de Munt per protegir 80 falangistes

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Trenta-cinc furgonetes de la Brigada Mobil (BRIMO) dels Mossos d'Esquadra, vint furgonetes de les Àrees Regionals de Recursos Operatius (ARRO) i un helicòpter. Aquest és el saldo d'efectius desplegat pels Mossos d'Esquadra després que la jutgessa Rovira del Canto autoritzés la Falange Española de las JONS a concentrar-se durant una hora i mitja a la plaça Catalunya d'Arenys de Munt, mentre se celebrava la consulta. En total, prop de 500 agents dels Mossos d'Esquadra repartits per un poble d'uns 8.000 habitants. Les xifres parlen per si soles.

Des de primera hora del matí, quatre parelles d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van custodiar la plaça de l'església i van impedir que es fes ús de la zona de descans. Ningú, tret dels mitjans de comunicació que repetien una i altra vegada les gravacions prèvies als informatius centrals. Uns carrers més amunt i formant una altra bateria de grans furgonetes -en aquest cas, de televisió-, una desena de vehicles enviaven el senyal de vídeo als seus centres de producció a través de grans enllaços satèl·lits. Entre la plaça Catalunya i la plaça de l'església, dues furgonetes dels ARRO aparcades fent angle tallaven l'accés rodant entre els dos carrers.

Ja a mig matí, la riera va començar a omplir-se de curiosos que es van desplaçar a Arenys de Munt per donar suport a la consulta i d'altres que ho van fer per mostrar el seu re-

buig a la concentració falangista. De fet, s'havia convocat una concentració antifeixista, que va quedar diluïda enmig de milers de persones que es van concentrar davant la plaça de l'església per escridassar els feixistes.

El tercer autobús no va entrar a Arenys perquè va fer tard a la cita amb els Mossos

A dos quarts d'una -amb mitja hora de retard- van arribar dos dels tres autobusos organitzats per la Falange que es van desplaçar al Maresme. Un d'ells procedia de la zona metropolitana de Barcelona i l'altre va recollir els militants i simpatitzants feixistes de la comarca maresmenca a Mataró. El tercer dels busos no va arribar a entrar a Arenys perquè va fer tard a la cita amb els Mossos d'Esquadra, concertada a la sortida del peatge d'Arenys de Mar. Allà, sis furgonetes de la BRIMO els esperaven, segons afirma un portaveu de Falange Española de las Jons, per "passar un control de seguretat". En qualsevol cas, dos autobusos de Falange van entrar al poble custodiats per sis furgons dels antidisturbis i els van conduir -entre les escridassades dels milers de persones concentrades al poble- fins la plaça de la puntaire. Uns mi-

nuts abans, diversos mossos amb armadures i porres van ajudar les feligreses que sortien de missa a evacuar la sortida posterior de la basílica, que connecta amb la plaça Catalunya, el lloc reservat pels falangistes de dotze a dos quarts de dues del migdia.

La situació -poc habitual- dels feixistes manifestant-se en una plaça de dimensions reduïdes on els sobrava espai i amb dos periodistes per cada manifestant -com a mínim- no va deixar de sorprendre les persones que s'ho miraven des dels balcons propers a la plaça.

La cridòria va ser la protagonista durant els escassos seixanta minuts que la Falange va resistir la pressió que exercia la gent, que els demanava que marxessin. Enmig de tot plegat s'hi va situar un cordó de 50 persones, moltes d'elles militants de la CUP i Maulets, en coordinació amb el comandament de Mossos d'Esquadra.

La Falange va decidir desconvocar la concentració abans d'hora perquè el soroll que feien les contramanifestants era insofrible i els discursos feixistes quedaven silenciats pel seu rebuig sonor. El gruix de gent cridava consignes independentistes i també antifeixistes, tot desobeint el missatge llançat els dies previs a la consulta per Xavier Mitjà, membre de la Comissió Organitzadora, on demanava el silenci i la no reproducció de crits aliens a la consulta.

No va ser menys difícil l'intent de sortir del poble de la Falange. Un moviment espontani de cen-

tenars de persones es va desplaçar fins a la part baixa del poble. Allà, repartides per les diferents sortides, van impedir el trànsit rodant més enllà de la barrera humana que formaven. Advertits pels diversos policies de país que es barrejaven entre la gent -un d'ells animava un manifestant a destrossar el primer cotxe conduït per falangistes que passés-, els Mossos d'Esquadra van decidir evacuar els dos autobusos per la part alta del poble. Les furgon-

El comboi va rebre l'impacte de diverses pedres, fet que van ocasionar esquerdes als vidres

netes d'antidisturbis van obrir pas als autobusos, però un d'ells va quedar encallat en un revolt massa estret, moment en què el comboi va rebre l'impacte de diverses pedres, fet que van ocasionar esquerdes als vidres dels autobusos.

Ja a Mataró, un dels busos es va aturar a l'Àrea Bàsica Policial de Mataró per denunciar els fets a la policia. Més enllà de les tres de la tarda, la presència policial va ser gairebé nul·la a la vila d'Arenys de Munt. Gran part del dispositiu dels Mossos i els Falangistes havien abandonat el poble sincronitzadament, al mateix temps.

, així està el pati

MARESME • EL 'BRIGADA BLANQUIAZUL' DAVID RIERA ÀLIES 'ROCKER' I MEMBRES D'ALIANZA NACIONAL, ENTRE ELS ASSISTENTS

Ultradretans condemnats per agressions van prendre part a l'acte de Falange

Higinya Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Arenys de Munt. La concentració ultradretana autoritzada per la jutgessa Pilar Rovira del Canto i emparada per les paraules del president Montilla no va comptar únicament amb la presència d'una cinquantena de nostàlgics del franquisme, acompanyats pels dirigents de Falange Española de la JONS Diego Márquez -cap nacional-, Norberto Picó -secretari general- i Jorge Garrido -vice-secretari general-. S'hi van sumar, també, d'altres activistes neonazis destacats, que van arribar-hi amb els dos autobusos contractats per l'organització falangista a través de l'empresa Girotransfer de Sant Feliu de Guíxols.

Entre els assistents, cal destacar la presència de David Riera, *Rocker*, un membre destacat de les Brigades Blanquiazules, el grup ultra neonazi del RCD Espanyol. Riera, de 43 anys i veí de Mataró, disposa d'una dilatada trajectòria d'antecedents penals. Entre altres causes, per l'agressió a Josep Sánchez i Jordi Sibina, periodistes del diari del club blanc-i-blau, produïda el 8 de març de 2005 en finalitzar el partit Espanyol-Llevant. Riera, entre d'altres, va seguir els dos periodistes fins al pàrquing habitat a l'estadi Lluís Companys i els va agredir, colpejar i insultar. El detonant va ser una notícia publicada al diari del club on es veia David Riera a l'estadi Bernabeu increpant amb mots racis-

tes el jugador Kameni. Per aquella agressió, Riera va ser condemnat amb una ordre d'allunyament de 1.000 metres de l'estadi durant un any.

En la mateixa causa, David Riera va ser condemnat al costat de Fernando San Mames Torrecillas, de sobrenom *Freddy*, el líder històric de les Brigades Blanquiazules. Tant Riera com San Mames es mouen a l'entorn de l'organització neonazi internacional Hammerskins. De fet, *Freddy* és un dels condemnats a 18 mesos de

Tres joves d'estètica skin van distribuir pamflets contra el separatisme signats per Alianza Nacional

presó per associació il·lícita arran de la sentència que el mes de juliol va il·legalitzar la secció espanyola de Hammerskins. Aquella sentència -la primera que decreta la dissolució d'una organització neonazi a l'Estat espanyol- conclouia que el líder del grup era José Eduardo Chapela, *Chape*, veí de Malgrat de Mar, també a la comarca del Maresme. Des que, el gener de 2008, es va reobrir la delegació comarcal, els militants falangistes han desenvolupat una certa activitat, com la *neteja* de murals independentistes duta a terme el febrer d'enguany. Cal

destacar, també, que un dels dos autobusos que va arribar a Arenys va sortir des de Mataró, mentre que l'altre ho va fer des de Barcelona.

Alianza Nacional, també

A la concentració feixista del diumenge 13 de setembre, tres joves d'estètica skin van distribuir pamflets contra el separatisme signats per Alianza Nacional, el grup neonazi més actiu de l'extrema dreta espanyolista. Entre els dirigents d'aquesta entitat, hi consta Pedro Cuevas, l'autor material de l'assassinat del jove militant Guillem Agulló, l'abril de 1993. Condemnat a 11 anys -dels quals només en va complir quatre-, Cuevas va encapçalar la candidatura neonazi de les darreres eleccions municipals a la població de Xiva. Actualment Cuevas està imputat en l'*Operació Panzer*, el sumari més extens contra l'extrema dreta paramilitar valenciana.

Després de la lectura del manifest per part de Ricardo Alegret, delegat provincial d'Acció Política de la Falange a Catalunya -que té la seva seu social al barri de Prosperitat i una altra delegació a la Seu d'Urgell-, l'acte va continuar amb unes declaracions prou sintètiques del cap provincial falangista a Catalunya, Antonio Sánchez, que preguntat per la seva opinió sobre la gestió de Saura va dir que "no tenia cap queixa" i que tot "havia anat bé". No endebades, cal no oblidar que l'advocat de l'Estat que sol·licitava la prohibició de la consulta, Jorge Buxadé, va ser candidat de la Falange durant la dècada dels 90.

MARTA MENDEZ

David Riera, processat per la pertinença a Hammerskins

CORNELLÀ DE LLOBREGAT • DURANT EL PARTIT ESPANYOL-MADRID

Acte contra la presència de les 'Brigadas Blanquiazules'

A la concentració, també es van desplegar pancartes en homenatge a Palomino.

Enric del Rey
redaccio@setmanaridirecta.info

El 12 de setembre, un grup de vuitanta persones es va concentrar durant una hora a la plaça Lluís Companys de Cornellà com a resposta a les provocacions protagonitzades per les Brigades Blanquiazules (BB) al barri de Riera en el marc del partit d'inauguració de l'estadi de l'Espanyol. Des d'un bon començament, els antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van rodejar la concentració per evitar l'entrada i la sortida de persones de la plaça. Malgrat el descontenta-

ment manifestat per part del veïnat des del primer partit, la concentració va aplegar sobretot gent jove, tret de comptades excepcions.

Tot va transcórrer amb tranquil·litat, amb els parèntesis de la provocació de dos grups de BB, que van ser foragitats a cops de porra per la policia. Es va repetir el dispositiu del partit d'inauguració al camp de l'Espanyol: carrers tancats, aparcaments buidats, tanques als transports públics i personal de control i d'informació arreu. Les provocacions dels grups feixistes cap al veïnat, però, tot i que amb menor mesura, es van reproduir.

BARCELONA • CONCENTRACIONS D'HOMENATGE AL JOVE ASSASSINAT

Comença el judici contra el militar que va apunyalar Carlos J. Palomino

INDYMEDIA

Concentració el 10 de setembre a la plaça Sant Jaume de Barcelona

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El 14 de setembre va començar, a l'Audiència Provincial de Madrid, el judici contra Josué Estébanez de la Hija, el militar ultradretà que va apunyalar mortalment el jove antifeixista Carlos Javier Palomino a l'estació de Metro de Legazpi ara fa dos anys. El cap-rapat feixista era membre del grupuscle Acción Juvenil Española, una entitat que ha arribat a homenatjar-lo amb actes i cartells on el qualifiquen d'heroi i en demanen

l'absolució. Les imatges de les càmeres de videovigilància de l'interior del vagó on es va produir l'apunyalament no deixen massa lloc als dubtes -s'hi pot veure Josué clavant la navalla directament contra la seva víctima, sense cap provocació ni avis previ- i han estat acceptades com a prova pericial. A Barcelona i a Lleida, es van fer concentracions en memòria del jove Palomino. Una nodrida manifestació també va recórrer els carrers de Madrid el 12 de setembre. Josué Estébanez, a la primera sessió de la vista oral, va declarar que va actuar "per por" i li va sortir l'instint.

, així està el pati

BARCELONA • LES OFRENES FLORALS AL MONUMENT DE RAFAEL DE CASANOVA SÓN BOICOTEJADES PER ACOMIADATS DE NISSAN I ROCA

S'ensorra la marxa d'ERC i creixen els blocs independentistes i sobiranistes

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

La tradicional manifestació que any rere any té com a punt de sortida la plaça Urquinaona de Barcelona, enguany, ha segellat una tendència que ja s'havia manifestat en les darreres convocatòries. El creixement sostingut de l'Esquerra Independentista (Endavant, Maulets, CAJEI, SEPC, CUP i Alerta Solidària), l'embranchada en els darrers dos anys de les plataformes sobiranistes (Sobirania i Progrés, Plataforma pel Dret a Decidir i Deu-mil.cat) i l'enfonsament definitiu dels i les simpatitzants d'ERC i JERC. Segons xifres dels organitzadors, el primer dels blocs (EI) va aplegar unes 7.000 persones darrera d'una pancarta de capçalera on s'hi llegia "Unitat Popular per la Independència i el Socialisme". En arribar al final del trajecte, al passeig del Born, Martí Majoral va parlar en nom de totes les organitzacions convocants i va donar la benvinguda a les persones i organitzacions que finalment han optat per un discurs clarament independentista, tot recordant, que l'EI ja fa quaranta anys que defensa aquestes tesis. Durant les seves paraules va repassar nombrosos escenaris de lluita en clau nacional que s'han esdevingut el darrer any, però també va enfonsar tothom a seguir l'enfrontament amb el sistema capitalista.

L'EI va aplegar unes 7.000 persones per la independència i el socialisme

El segon bloc, més nombrós, però no tant com van assegurar els convocants (30.000 persones), va aplegar desenes de cares conegudes: Joan Laporta (president del F.C.Barcelona), Joel Joan (actor), Salvador Cardús (sociòleg), Carles Mora (alcalde d'Arenys), Elisenda Paluzie (economista), etc... El lema escollit enguany per aquestes plataformes sobiranistes fou més contundent que en d'altres ocasions: "Som una nació, volem Estat propi". Tot el trajecte va estar acompanyat per la música de la companyia Elèctrica Dharma, que feu sonar les seves notes des dalt d'un camió-escaenari. A la cua de la manifestació hi havia el petit bloc d'ERC i les JERC, més petit que mai. Poc més de 400 persones hi van participar, la gran majoria d'elles eren diputats, regidors i càrrecs del partit. En diferents punts de la marxa es van poder veure samarretes i banderoles de Reagrupament, la co-rent sobiranista escindida d'ERC. Durant les ofrenes florals del matí, al monument de Rafael de Casanova, un centenar d'acomiadats de Nissan i Roca van esbrincar, especialment, els partits del Govern. Una vintena d'activistes de l'Assemblea d'Aturats de Barcelona també van apropiarse fins al monument i van desplegar una pancarta.

ALBERT GARCIA

ORIOL CLAVERA

ROBERT BONET

ALBERT GARCIA

ALBERT GARCIA

ROBERT BONET

Protestes laborals a Rafael de Casanova (a dalt), marxes sobiranista i de l'Esquerra Independentista (enmig) i boicot a Noa i manifestació pels presos (abaix).

Dues-centes persones boicotegen l'actuació de Noa en silenci i amb mocadors enlairats

Es els actes institucionals de la Diada van estar marcats per la polèmica. La tradicional posada en escena musical als peus de la font del Parc de la Ciutadella enguany estava protagonitzada per la cantant israeliana, Noa. Des de la Plataforma Aturem la Guerra, uns dies abans de l'acte, es va fer una crida a expressar el rebuig a l'Estat d'Israel durant la seva actuació. Es dona la circumstància que aquesta coneguda cantant va fer unes declaracions de suport a l'exèrcit israelià i de rebuig a Hamas durant l'atac militar del passat desembre a la Franja de Gaza, on hi van morir més de 1000

persones, majoritàriament civils. La crida al boicot va sorgir d'aquestes declaracions, però també d'una iniciativa més genèrica a visibilitzar el rebuig a la presència israeliana en activitats esportives, culturals i musicals arreu del planeta. Des d'Aturem la Guerra es considera aquesta mena d'accions una de les vies per aconseguir que Israel reflexioni iaturi la política militar i expansionista als territoris palestins ocupats. Durant la cerimònia de la Diada, i en el moment que s'anunciava la presència de Noa a l'escenari, més d'un centenar dels i les presents a la platea principal es van aixecar tot alçant

mocadors palestins i cartells de rebuig a l'Estat israelià. Ho van fer majoritàriament en silenci. Altres desenes d'assistents van llançar globus i van aixecar mocadors des de darrera de la platea, més allunyats de l'escenari. L'esbrincada i el soroll -que es va escoltar a diverses cròniques televisades- provenien d'aquelles persones situades entre el públic que volien veure les actuacions musicals i l'alçament dels mocadors els ho impedia. Es van escoltar frases com aquestes: "Aneu a la merda amb les vostres reivindicacions, ja heu sortit a la tele", "Surt de davant que vull veure el president, el Monti", "Cony,

ara no em deixareu veure aquell calvo amb bigoti, aparteu collons"- referint-se a Carod Rovira, "Desgraciats, malparits, fills de puta" i d'altres grolleries. La cantant va aprofitar per llegir un discurs -que portava escrit- que va agradar molt al Govern i a la mesa del Parlament, on assegurava que ella desitjaria cantar durant la cerimònia d'un hipotètic tractat de pau entre Israel i Palestina. La portaveu d'Iniciativa per Catalunya, Dolors Camats, en un primer moment s'havia afegit a les crítiques, però posteriorment va assegurar que es podria convidar Noa a d'altres actes per desgreujar-la del boicot.

, així està el pati

GIRONÈS • L'ÚLTIM ACTE REIVINDICATIU DE LA DIADA ES VA CELEBRAR L'ENDEMÀ AL MUNICIPI DE SALT

Més de 2.000 persones es manifesten a Girona per la independència i el socialisme

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Fermesa per la independència i el socialisme. Aquest era el lema de la pancarta que encapçalava la manifestació en commemoració de l'Onze de Setembre a Girona, que enguany ha aplegat més de 2.000 persones. La manifestació -que va reunir gent de totes les edats- va circular de manera tranquil·la pels carrers de la capital del Gironès seguint un recorregut que ja s'ha convertit en tradicional, sense passar per la plaça de la Independència, on encara hi ha obres. Durant tota la marxa, es van sentir crits a favor de la independència i el socialisme. També es van fer

“La política del peix al cove s'ha d'acabar”

accions contra els bancs i les caixes -com a responsables de la crisi econòmica- i es va cremar una estructura que representava un híbrid de torre de la MAT i el Tren d'Alta Velocitat, accions que van donar un caire més reivindicatiu i crític a la manifestació.

Una estona abans, a la plaça de Catalunya, es va celebrar un acte polític que va comptar amb els parlaments de membres de la plataforma

Acte de la Diada a Girona

No a la MAT, de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina i de l'Assemblea de suport a Núria Pórtulas, a més de Maulets i la CUP, organitzadors dels actes de la Diada. La portaveu de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina va carregar contra la presència de la cantant sionista Noa durant els actes oficials de l'On-

ze de Setembre a Barcelona i va demanar el suport de la població catalana en la defensa dels drets del poble palestí. D'altra banda, Marc Serra, portaveu de la CUP, va assenyalar que “la política del peix al cove s'ha d'acabar”, fent clara referència a les renúncies de la classe política actual.

També va anunciar que la feina de la CUP no es limita a fer oposició als ajuntaments: “Estem preparats per emprendre qualsevol repte, no renunciem a estar presents a les institucions ni encara menys al carrer”. L'acte es va cloure amb la cantada de la Internacional i els Segadors.

Unes hores abans d'aquest acte, n'hi va haver un altre a la plaça del Vi: el ja tradicional *Onze a les 12*, organitzat conjuntament per l'Ateneu d'Acció Cultural (ADAC) i el Casal independentista el Forn, que va aplegar un miler de persones. Aquesta assistència massiva contrasta amb l'escàs ressò que va tenir un acte paral·lel organitzat per ERC a la plaça de Sant Feliu a la mateixa hora. Durant aquest acte es va penjar una estelada al balcó de l'ajuntament.

Van completar els actes un dinar popular organitzat per Salvem l'Empordà a la plaça de Catalunya, una cercavila pels carrers del barri vell i un concert, al vespre, a càrrec dels grups The Polska, Stukat del Bolet i El Belda i el conjunt Badabadoc.

Així mateix, durant tota la setmana s'han anat celebrant actes de commemoració de la Diada arreu de les comarques gironines, que van cloure amb la celebració dels actes a Salt el dia 12.

Consultes populars

Va planar en l'ambient la consulta popular d'Arenys de Munt i l'anunci de totes les que es faran a diferents viles i ciutats. Girona és una de les ciutats on la CUP ha presentat una proposta de moció als grups municipals per demanar que l'Ajuntament impulsi una consulta ciutadana simbòlica sobre l'autodeterminació dels Països Catalans.

PONENT • BALAGUER, TÀRREGA I MOLLERUSSA ACULLEN DIFERENTS ACTES AMB MOTIU DE L'ONZE DE SETEMBRE

La campanya ‘Salvem el Roser, Gerard absolució’ marca la Diada a Lleida

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Com ha anat succeint durant els darrers anys, els actes de la Diada a la ciutat de Lleida estan marcats per les protestes en defensa de l'edifici del Roser. Aquest any, però, s'hi ha afegit la denúncia per l'agressió i detenció de Gerard -membre de l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL)- perpetrada pels Mossos d'Esquadra durant els actes de l'any passat. El dia abans de la Diada, l'AJLL va fer públic el vídeo dels fets, que va rebre 3.000 visites en tres dies. També van presentar la web de la campanya: www.gerardabsolucio.cat. Els Mossos d'Esquadra acusen Gerard -que es troba a l'espera de judici- de dos delictes d'agressió a l'autoritat, cosa que pot suposar-li una condemna de 2 a 6 anys de presó.

La defensa del Roser

L'any 2006, l'Ajuntament de Lleida -governat pel tripartit- va renunciar a la gestió de l'edifici del Roser i va

decidir retornar-lo al Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç espanyol, en aquell moment presidit per l'actual president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla. Aquest ministeri té previst convertir-lo en un hotel de luxe de la cadena Paradores Nacionales S.A. Actualment, l'edifici ha estat buidat de tota activitat i es troba abandonat a l'espera de l'inici de les obres.

Aquest any, mig centenar de persones van tornar a xiular el PSC, ICV i CIU durant les ofrenes florals que fan nombrosos col·lectius en aquest edifici històric. La protesta va tenir lloc després de l'ofrena organitzada per la CUP i l'AJLL -els col·lectius impulsors dels actes de la Diada a Lleida- i abans de la manifestació independentista. Els Mossos d'Esquadra van obligar les persones concentrades a situar-se darrere d'unes tanques i van tallar l'accés a l'edifici del Roser des de la part superior del carrer Cavallers. La policia no va poder evitar que dos joves interrompessin l'acte del PSC

amb cartells i crits per l'absolució d'en Gerard i en defensa del Roser.

A la manifestació independentista, hi van participar prop de quatre-centes persones.

Els actes a Ponent

El cap de setmana del 4 i 5 d'octubre, Balaguer i Tàrraga van acollir alguns actes previs a la Diada. A Balaguer, en el marc d'un sopar, el Casal Pere III-Ateneu de Balaguer va atorgar els tradicionals premis anuals Manuel González Alba i Moragues-Basset -nom dels històrics lluitadors Josep Moragues i Joan Baptista Basset- per la tasca en defensa del país i de la justícia social. Aquest any es van lliurar a la campanya Salvem el Roser, Gerard Absolució i a la vídua i el fill de Jordi Vidal, el que va ser el soci més gran del Casal.

A Tàrraga, el col·lectiu Perquè Vull! va organitzar una xerrada sota el títol *Salvem el Roser. Passat, present i futur*, una mostra de cultura popular amb els Grallers de la Barra

Inici de l'ofrena floral de l'Esquerra Independentista de Lleida al Roser

de Tàrraga i els seus capgrossos i les actuacions de les colles bastoneres del Pla de l'Aigua i del Casal Pere III de Balaguer. Després hi va haver un sopar popular i música d'autor amb El Noi del Cirerer.

A Mollerussa, la vigília de la Diada, prop de dues-centes persones van participar d'una marxa de torxes per la independència impulsada pel Casal Popular l'Arreu i altres associacions del Pla d'Urgell.

LAURA LASCORZ

, reportatge

1

2

6

7

8

Els falang fugen d'A per la car

No va ser una batalla campal, però tampoc va ser una visita tan plàcida i convivencial com s'ha mostrat en alguns mitjans de comunicació. El cabreig de milers de persones es va fer sentir durant les dues hores que els autobusos de la Falange van ser al terme municipal d'Arenys de Munt. Sis furgons dels Mossos d'Esquadra van escortar l'autobús i el minibus que transportaven una vuitantena de feixistes a través de la riera. La policia local va acordonar el carrer amb cintes i els agents van haver de contenir amb cordons els centenars de persones que s'apropaven fins als vehicles amb la intenció d'escopir i escridassar. Alguns vehicles particulars, al marge de la caravana de la Falange, van intentar accedir al poble amb banderes espanyoles preconstitucionals però, en veure l'allau humana contrària a la seva presència, van sortir en direcció contrària. L'entrada a la plaça de Catalunya -on havien de fer els discursos i pretenien fer sonar l'himne espanyol- es va fer enmig de cassolades i crits des dels balcons dels carrers propers i des dels terrats dels edificis més alts. La directora de l'escola de secundària -que té la porta principal d'accés a la plaça- va fer guàrdia darrere la reixa per evitar que hi accedis cap falangista. La parafernàlia ultradretana va quedar ofegada enmig del rebuig que els assetjava des de tots els racons de la plaça, acordonada pels antidisturbis de la policia autonòmica. La majoria dels presents van aixecar compulsivament la mà dreta per fer la tradicional salutació

11

gistes arraconats renys de Munt retera del cementiri

al
s
u-
ls
i
is
té

del règim franquista. Aquesta va ser l'expressió més visible. Només disposaven d'un megàfon bastant atrotinat i l'anunciada cantada de l'himne patriòtic no es va materialitzar. La situació es va anar fent més tensa a mesura que avançaven els minuts. Tots els carrers que desembocaven a la plaça ja eren atapeïts de centenars de veïns, veïnes i manifestants antifeixistes. A tres quarts de dues de la tarda, els Mossos van fer pujar els altres als autobusos i -durant mitja hora de llarga espera, mentre se succeïen les escridassades- els comandaments policials van preparar el pla B de fugida del municipi. De manera improvisada, els autobusos escortats van sortir en direcció a la muntanya per enfil·lar la carretera del cementiri, una via tortuosa plena de corbes tancades que va esdevenir l'únic camí d'escapatori dels falangistes. Tot i així, desenes de joves manifestants van ser a temps de llançar una desena de rocs. Dos vidres del primer autobús i quatre vidres del minibus van quedar trencats o esquerdats. Els agents antidisturbis van carregar amb les porres per obrir pas als vehicles. Uns centenars de metres més amunt, l'autobús va quedar travat i immobilitzat, sense poder avançar ni retrocedir. El conductor va haver de sortir darrapant. Tres quilòmetres més enllà, el comboi va arribar a Sant Vicenç de Montalt i va enfil·lar l'escapatori a través de l'autopista del Maresme. En aquells moments, a Arenys de Munt, ja havia corregut la veu: "Els feixistes ja són fora, han marxat amb la cua entre les cames".

SILENCIATS PER L'ESCRIDASSADA POPULAR

- 1.- Una veïna fa botifarra als autocars que arriben a Arenys de Munt a través de la riera.
- 2.- Els cordons policials contenen els centenars d'antifeixistes congregats als carrers del poble.
- 3.- Un veterà falangista en arribar a la plaça de Catalunya del municipi maresmenc.
- 4.- El Cid i la seva mitologia semblava inspirar els militants ultradretans.
- 5.- Desenes de joves es van enfil·lar a les reixes d'un parc proper per donar la benvinguda als *faxes*.
- 6.- Els més exaltats aixecaven el braç compulsivament mentre el servei d'ordre els tranquil·litzava.
- 7 i 8.- Mocadors independentistes, símbols antifeixistes i estelades es contraposaven a la bandera espanyola i el jou i les fletxes.
- 9.- Coneguts activistes ultradretans es trobaven entre els vuitanta concentrats a la plaça.
- 10.- Els carrers que duïen al punt de reunió falangista es trobaven bloquejats pels contraris.
- 11.- Des dels balcons, es va fer un comiat sonor.
- 12.- El llançament de pedres va impactar a sis vidres dels autocars mentre fugien pel cementiri.
- 13.- Un dels vehicles va quedar travat en una corba molt tancada durant la fugida, fet que va provocar moments de nerviosisme pel conductor.

FOTOGRAFIA: Albert Garcia
TEXT: Albert Martínez

, així està el pati

CATALUNYA • FALTEN 1.075 PROFESSORES PER MANTENIR LA RÀTIO D'ALUMNES DEL CURS PASSAT

Protestes del professorat davant els nomenaments telemàtics de places

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

El delegats i les delegades del sindicat USTEC-STES, acompanyats d'alguns mestres i professors interins, es van concentrar, el dilluns 14 de setembre, a la seu del Departament d'Educació de la Generalitat -a la via Augusta de Barcelona- per mostrar el seu malestar i el seu rebuig davant el nou sistema d'adjudicació de places de professorat, els nomenaments, que aquest any es gestionen a través d'Internet.

El nou sistema d'adjudicació tanca les portes a renunciar al que t'assigna un ordinador

Aquest curs el Departament d'Educació de la Generalitat ha canviat la forma d'adjudicar la destinació de treball pel curs següent de mestres, professors i professores interines. Fins ara, els nomenaments -que es feien a finals d'agost- eren presencials, de manera que les persones convocades, seguint un ordre preestablert que ve donat pel temps treballat al Departament d'Ensenyament i altres mèrits -com ara cursos-, escollien la seva destinació pel curs següent d'un llistat entregat el mateix dia. Aquest curs, però, els nomenaments han passat a ser telemàtics. Així doncs, ara és un ordinador qui assigna les destinacions, a partir d'uns criteris que han deixat molts professors i mestres des-

Concentració de mestres el 14 de setembre a les portes del Departament d'Ensenyament

contents amb la seva plaça. Amb el nou mètode, s'ha perdut la possibilitat d'escollir la vacant o la substitució, ja que només hi ha l'opció d'acceptar o rebutjar una oferta. Aquest fet ha provocat el descontentament de moltes interines, que es veuen obligades a acceptar llocs de treball que no les satisfan, mentre els equips directius dels centres educatius estan preocupats perquè saben que es treballa millor amb un equip docent content d'estar al centre que no amb part d'aquest descontent i amb dificultats per conciliar la seva vida familiar i laboral. Segons afirma Rosa Cañadell, portaveu del sindicat d'ensenyament USTEC-STES: "El programa que s'ha fet servir està

mal fet i no només es perd la llibertat d'escollir, sinó que també es perd la transparència que tenien els nomenaments presencials". El sindicat ha sol·licitat la convocatòria d'una mesa sectorial on s'exigirà la millora dels nomenaments telemàtics o la seva retirada, ja que consideren que suposa un clar empitjorament i que tampoc no han servit perquè els centres comencin el curs amb la plantilla completa -el mateix dia de la concentració les interines encara estaven rebent nomenaments.

Els criteris de l'ordinador

Amb els nomenaments telemàtics es donen situacions absurdes com la

d'assignar a algú una destinació que es troba a cinquanta quilòmetres de casa seva perquè és més llarga en temps que una substitució breu que potser es troba a deu quilòmetres. Aquestes situacions no passaven amb els nomenaments presencials perquè era la persona qui escollia, ara s'imposen. El nou sistema d'adjudicació tanca les portes a renunciar a allò que assigna un ordinador, ja que els interins i les interines només tenen una hora i mitja per entrar telemàticament a l'aplicatiu i acceptar la plaça, els agradi o no. Si no accedeixen a l'aplicatiu o no accepten la plaça automàticament, se'ls fa fora de la llista fins el curs següent i, per tant, perden

el número d'ordre que tenien assignat. Alguns interins es queixen de la desinformació de la pròpia administració i afirmen que els professionals que atenen i han d'informar sobre el nou sistema d'adjudicació són els primers que desconeixen el seu funcionament, fet pel qual els interins i les interines poden rebre informacions contradictòries segons la persona a qui pregunten. Un altre punt força polèmic d'aquest nou sistema són les adjudicacions d'un terç de jornada, que s'han introduït aquest curs. Fins ara, el nomenament mínim era de mitja jornada, ja que encara que es cobrís una reducció de jornada d'un terç es convertia en mitja jornada però, a partir d'aquest curs, això ja no serà així. La gent interina es veurà obligada a treballar un terç de jornada i els centres perdran hores que dedicaven a l'atenció a la diversitat. Segons informen des d'alguns Serveis Territorials, els interins i interines que admeten la possibilitat d'acceptar mitja jornada estan obligats a acceptar els nomenaments d'un terç de jornada. Des del sindicat USTEC-STES afirmen que això és fals i que està essent una mesura de pressió per obligar el personal docent a acceptar-la.

Falten 1.075 professors

Per primer any des de 2003, s'incrementarà la ràtio d'alumnes per professor. Aquell any es va situar en gairebé 22 alumnes per professor i, des de llavors, ha anat disminuint fins a situar-se als gairebé dinou alumnes el curs passat. Aquest curs, els 62.975 professors compartiran classes amb 1.204.040 alumnes. Per mantenir la ràtio del curs passat faltarien 1.075 docents. Aquesta ràtio no és, en cap cas, ideal ja que els equips directius sempre demanen més plantilla per fer front a les necessitats dels centres.

BARCELONA • EL 28 DE SETEMBRE SE CELEBRA EL DIA PER LA DESPENALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT

El dret al propi cos, fora del Codi Penal

Lèlia Becana
redaccio@setmanaridirecta.info

El 28 de setembre se celebra el Dia per la Despenalització de l'Avortament, arran de la 5a Trobada Feminista Llatinoamericana i del Carib, celebrada a l'Argentina el 1990. La necessitat de reivindicar aquesta data cal buscar-la en l'alta mortalitat femenina a causa dels avortaments clandestins i insegurs. La situació al nostre país no és tan alarmant però, durant els darrers anys, els col·lectius feministes han tornat a sortir al carrer per reclamar una reforma de la legislació sobre la interrupció voluntària de l'embaràs (IVE).

Les participants de la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït, tot i que inicialment van celebrar algu-

nes qüestions, com el fet que la proposta de la llei anunciada pel govern espanyol vinculés la IVE a la salut sexual i reproductiva, o reconegué el dret a la maternitat lliurement decidida, també es mostren preocupades per les retallades que pugui patir el text.

De qualsevol manera, el text presentat no arriba a acomplir les demandes que, històricament, ha formulat el moviment feminista. Per exemple, si es tenen en compte els terminis, es consideren insuficients les 14 setmanes de què disposen les dones per decidir, sense cap tipus de supòsits, si avorten o no; i el límit de 22 setmanes en cas de risc greu per la vida o la salut de l'embarassada suposa una reculada respecte a la regulació legal vigent.

Durant el mes d'agost, la consellera de Salut, Marina Geli, va anunciar

que seria el personal farmacèutic qui avaluaria i prendria la decisió de vendre o no la píndola postcoital a les dones que la demanessin. Aquesta nova intervenció d'un col·lectiu de professionals posa en entredit l'autonomia de les dones i suposa un pas més en el control i la tutela de l'Estat sobre elles.

La Campanya ha convocat una concentració festiva el 28 de setembre a la plaça Sant Jaume de Barcelona per reivindicar la maternitat lliure i desitjada, sense ingerències de cap estatament polític, judicial, eclesial ni sanitari. Durant la concentració, es durà a terme una acció on s'escenificarà l'estira i arronsa de les dones contra jutges, bisbes, farmacèutics... per reclamar que el dret de les dones de decidir sobre el seu cos no pugui ser perseguit ni penalitzat.

Una catòlica es mira d'aprop les persones de la concentració per l'avortament lliure el passat 25 de juny davant de la clínica Aragó

ARXIU ALBERT GARCIA

, així està el pati

ENTREVISTA • SITA LEAL ÉS LA PRIMERA TRANSSEXUAL OPERADA PER LA SEGURETAT SOCIAL CATALANA

‘S’han d’eliminar les etiquetes d’home, dona, gai, lesbiana i transsexual’

Una manifestació convocada a escala internacional pel proper 17 d'octubre cridarà contra la intenció dels EUA de declarar la transsexualitat com una patologia. Sita Leal, de 25 anys, és la primera persona que ha rebut una operació de canvi de sexe finançada per la Seguretat Social a Catalunya. A partir de l'agost de 2008, la sanitat pública ja podia fer aquestes operacions. Sita Leal, que és codirectora d'una perruqueria, va ser intervinguda el 15 de desembre de l'any passat. Ella ens explica què sentia i què sent i ens parla dels prejudicis socials amb què es troben les persones transsexuals.

Xavi Martí
baixllobregat@setmanaridirecta.info

Quan et vas adonar que no eres un home?

Des de ben petita, a primària a o tercer d'EGB. Veia els nens jugant a futbol i les nenes jugant a la *comba* i jo m'identificava més amb elles. Això em trastocava. Jo deia: Vull ser una nena. Per què tinc *tita*? Es tracta d'un procés i ho passes malament. I com que no et sents bé, també passes dels estudis. La decisió la vaig prendre als catorze anys i ho vaig dir a casa meua. Els vaig dir que no volia ser un noi. A casa em van recolzar bastant. Als vint anys, vaig començar a prendre hormones.

L'escola deu ser el primer lloc on et vas sentir rebutjada.

T'insulten al pati i et tiren papers a classe. A partir de certa edat, a quart o cinquè d'EGB, em pegaven. A l'escola, estava aïllada dels altres.

T'insulten al pati i et tiren papers a classe. A partir de certa edat, em pegaven

Va fer alguna cosa el professorat?

Els professors no van fer res. Un cop, una professora va dir: "Els noruecs són rossos i també hi ha persones de pell fosca". Després d'explicar això, va dir als nens que em mirassin per comprovar que jo tenia les orelles grans. Des de primària s'hauria d'ensenyar els nens a respectar tothom. Si els professors veuen algun nen o nena que s'escapa de la norma, els haurien de recolzar. Hi havia una professora que sempre em presentava com una cosa negativa. És dur perquè no et sents bé amb tu mateixa, creus que no ets igual que els altres i, a sobre, et llicencien merda. Agafes una depressió. Vaig deixar l'ESO a tercer. Vaig estudiar perruqueria i estètica durant dos anys. A partir d'aquí ja va ser diferent, perquè també convivia amb gais, lesbianes i transsexuals. En aquests estudis, la teva identitat sexual no interressa. Només es fixen en si treballes bé o malament.

En el teu cas, és difícil trobar feina?

Va ser bastant fàcil perquè em dedicava al món de la perruqueria. Però és molt difícil trobar feina quan, per fora, no ets ni una cosa ni l'altra. És igual que

treballis en una ràdio, un restaurant o que siguis perruquera. Les empreses són reticents a l'hora de contractar una persona com jo. Fa tres anys vaig anar a una perruqueria, on els propietaris eren gais. Després de treballar-hi tres dies, em van dir: "No ets ni una cosa ni l'altra i no sabem si encaixes a la perruqueria". No va ser per la meua forma de treballar, sinó pel meu aspecte. Però hi ha molta gent bona. S'ha de tenir paciència. Ara sembla que hi hagi un *boom* de la transsexualitat. Fa cinc anys, estaven de moda els homosexuals.

Els i les transsexuals tenen molts problemes per trobar feina?

Conec una enginyera que treballava en una oficina on comptava molt la imatge i on es movien molts diners. Quan encara tenia l'aspecte d'home, tot anava molt bé, però quan va canviar de sexe, la van acomiadar. Ara no troba feina, tot i que és molt competent en la seva especialitat. També conec una noia que treballava de lampista i li agradava molt. Fa un any que ha començat el tractament hormonal i, si te la mires, ja és com ella vol ser. Per què a les obres no pot haver-hi una transsexual? Ara treballa al McDonald's. Almenys allà es posa la gorra i no la miren. Pels caps de les empreses, la transsexualitat és tabú. Si ets gai o lesbiana no cal que ho diguis, no es veu, forma part de la teua vida privada.

Moltes persones transsexuals es veuen abocades a la prostitució.

La majoria de transsexuals, per desgràcia, s'han de dedicar a la prostitució perquè no troben una altra feina. I, quan ja s'hi han ficat, els costa molt sortir-ne. Moltes diuen que són diners que s'aconsegueixen de manera ràpida, però es tracta d'una professió molt perillosa. Aquestes persones no volen estar al voltant del camp del Barça o treballar per les pàgines web porno o quedar amb algú en un hotel per exercir la prostitució. I no ho deixen perquè, gràcies als diners de la prostitució, es poden pagar el tractament hormonal i les operacions i acaben abans. Hi ha transsexuals que no tenen estómac per exercir la prostitució i ho fan perquè no troben feina en el seu sector laboral. S'ha de menjar i pagar factures.

Com reacciona la gent quan es troba una o un transsexual pel carrer, en un bar o a la platja?

Reps moltes mirades. Quan una transsexual és femenina, els homes la miren molt. Molts homes i miren de forma destructiva, com dient: "Mi-

XAVI MARTÍ

ra aquest *travelo*. Altres et miren amb morbositat. Però no et diuen res. Els impressiona perquè relacionen la gent transsexual amb la nit i la prostitució. Quan ens veuen a les nou del matí en un cafè llegint el diari, que-

Hi ha transsexuals que no tenen estómac per exercir la prostitució i ho fan perquè no troben cap altra feina

den confusos. Quan vaig començar a sortir de nit vestida de forma més ambigua, notava molt les mirades i això em feia mal. Però, després, arribes a pensar que ets massa maca i que et miren per aquest motiu. Canvies el xip perquè, per ser feliç, has de viure i sortir al carrer. No t'has de capficar en això.

I per trobar parella?

Això ja és més complicat. La majoria de persones transsexuals busquen parella per Internet, però normalment troben persones que només volen morbositat o sexe. Trobar una persona que t'estimi tal com ets és complicat. Jo em considero heterosexual. Trobar sexe és fàcil, però amor no.

Els polítics i els mitjans parlen d'igualtat entre orientacions sexuals.

Amb el llenguatge ja et classifiquen. Primer parlen d'homes i de dones i després hi ha els gais, les lesbianes i els transsexuals. No hauria de ser així perquè tothom és persona i tots som iguals. El PSOE parla d'igualtat i ells són els primers de discriminar. Només hi ha persones. S'han d'eliminar les etiquetes d'home, dona, gai, lesbiana i transsexual. S'ha de fer un menjador ben gran on capiguem totes les persones, sense etiquetes. Tots sabem parlar, escriure, sumar i restar.

Com és el procés de canvi de sexe?

Primer has d'anar a un psicòleg per explicar el que sents. Volen saber si ets d'un altre sexe o ets homosexual. Algunes preguntes dels tests psicològics molesten i són absurdes. Et

pregunten si t'agraden les motos. A mi m'agraden les Harley, però el fet que m'agradin les Harley no significa que sigui un home. Després vas a l'endocrí i et donen el tractament

Quan la gent ens veu a les nou del matí en un cafè llegint el diari, queda confusa

hormonal. Quan em van dir, l'octubre de 2008, que ja estava seleccionada per fer-me el canvi de sexe a través de la seguretat social vaig estar molts dies sense poder dormir, ja que és el que desitjava per sentir-me realment jo. Em va operar el doctor Mañero de l'Hospital Clínic. Em sembla que estaven més contents els meus companys de feina que jo mateixa. Ara sóc jo. No em considero una transsexual, sóc una dona. Crec que vaig néixer dona. Sóc feliç.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT ESPANYOL • TRES ACCIONS DEL SAT CONTRA LA CRISI ACABEN EN UNA DESENA DE DETINGUDES I CENTENARS DE FERIDES

El Sindicat Andalús de Treballadors denuncia la policia per tortures i vexacions

Diferents moments de la repressió viscuda durant la setmana passada a les mobilitzacions del SAT andalús

Laia Gordi
Barcelona

La brutal repressió de la policia nacional contra el miler de militants del Sindicat Andalús de Treballadors (SAT) es fa palesa a les 2.000 fotografies, els vídeos i els informes mèdics que el sindicat utilitzarà per querellar-se contra els cosos de seguretat i el delegat del govern a Andalusia, Juan José López Garzón, a qui assenyala com a responsable. El 6 de setembre, el SAT va organitzar tres accions sorpresa: l'ocupació de les instal·lacions de Canal Sur TV a Tomares, de l'estació de trens de Santa Justa Sevilla -amb la intenció d'aturar el TGV que hi circulava- i el tall de la SE-30, per denunciar la manca de polítiques del govern contra la crisi i l'atur galopant. Les ac-

cions van acabar amb deu persones detingudes, que van passar la nit a la comissaria on, presumptivament, van ser torturades i vexades i -fins ara-

“Es va observar una càrrega desmesurada i arbitrària, durant la qual va destacar l'agressió a les dones”

incomptables ferides. L'endemà, el sindicat es va concentrar davant dels jutjats del Prado -on hi havia els companys- i les càrregues es van repetir.

El sindicat, que ha estat convocant protestes durant tot l'estiu, segons paraules del seu advocat, Luis Ocaña, defensa que “la resposta injustificada, les vexacions i les tortures” formen part d'un “muntatge policial” per “frenar les mobilitzacions i desprestigi la lluita pacífica” del sindicalistes. A la denúncia presentada el dijous 10 de setembre, el SAT subratlla que els agents de la policia “en cap moment es van identificar com a tals” i afegeix que “es va observar una càrrega desmesurada i arbitrària, durant la qual va destacar l'agressió a les dones i els cops a zones especialment sensibles com l'abdomen”. Davant d'això, a la denúncia, el sindicat també exposa: “Podem estar davant de diversos delictes i/o faltes per lesions i davant d'un comportament de violència masclista, resultat d'una es-

tràtrega prèviament concebuda per atacar de manera sistemàtica, agressiva i no justificada les dones del sin-

Es proposarà la convocatòria unitària d'una gran manifestació contra la crisi a l'octubre

dicat”. El SAT, a través del seu advocat, vol que s'identifiquin els agents relacionats amb els fets, que puguin declarar totes les persones contusionades i que es faci un informe pericial del metge forense en relació a la situació mèdica de les 60 dones presumptivament agredides.

Juan Manuel Sánchez Gordillo -sindicalista històric, alcalde de Marinaleda i diputat de IULV-CA (Izquierda Unida Los Verdes Convocatoria para Andalucía) per Sevilla- va declarar que, durant la seva “llarga lluita” com a sindicalista “no havia vist una actuació tan violenta, ni tan sols durant el franquisme”. Va parlar “de terrorisme d'Estat” i va assenyalar com a responsable el delegat del govern a Andalusia, Juan José López Garzón. Segons va anunciar, el SAT presentarà una querrel·la contra ell aquesta setmana. Sánchez Gordillo també va ser el primer d'avançar allò que, més tard, va ser ratificat per unanimitat pel comitè nacional del sindicat: que es continuaran les mobilitzacions i que, aquesta setmana, proposaran a diferents col·lectius socials i sindicats alternatius la convocatòria unitària d'una gran manifestació contra la crisi pel mes d'octubre. El dimarts 22, a la seu nacional del SAT, se celebrarà la primera cita per organitzar la gran protesta.

De SOC a SAT: “Un sindicat incòmode”

El Sindicat Andalús de Treballadors (SAT) és fruit de la unió d'esforços de l'històric Sindicat d'Obrers del Camp (SOC) i d'altres sindicats petits, amb l'objectiu de crear una agrupació forta sota la bandera de la independència política. El 23 de setembre, se celebrarà l'assemblea constituent del SAT, segons va explicar el 31 d'agost Diego Cañamero, el fins ara secretari general del SOC i un del agreujats durant la repressió del dia 6. En una roda de premsa, Cañamero va explicar que el SAT està obert a tots els treballadors i no només als del camp i que es proposa comptar amb uns 40.000 afiliats en cinc anys, cosa que

els convertiria en el sindicat majoritari a Andalusia, per davant de CCOO i la UGT. El nou sindicat també es proposa aconseguir el quinze per cent dels delegats sindicals a Andalusia en dos anys per tenir dret legalment de participar a les negociacions dels acords de contractació social. No obstant això, Cañamero reconeix que no serà fàcil que la Junta accepti la participació d'un sindicat independent del poder. El dia 23, amb la participació de 500 delegats, es buscarà el recolzament d'organitzacions, treballadors i comitès d'empresa perquè formin part del sindicat. Per això s'ha tirat endavant una campanya informativa

a les fàbriques i s'han escampat 25.000 cartells i 50.000 díptics sobre el nou sindicat que vol aglutinar “tothom”. Cañamero va defensar davant la premsa la necessitat de comptar amb un nou sindicat independent “de veritat” del poder i de l'Estat, perquè la UGT i CCOO “estaran situats entre el govern i el poder i deixen de banda els problemes” de tots els treballadors. “Fa falta un sindicat a peu de carrer, una eina senzilla que s'ofereixi als treballadors, que no sigui burocràtic i que, quan negociï, tingui en compte tan sols el punt de vista de la defensa justa dels treballadors”. I també que sigui “un sindicat incòmode”. El se-

cretari va admetre que segurament trobaran moltes dificultats en el camí perquè vivim “en una societat on el poder i els mitjans juguen un paper determinant perquè no hi creixi ningú”, però confia que tindran “resultats positius molt aviat”. Finalment, Cañamero va explicar que l'estructura del nou sindicat aposta pels territoris, les comarques i les seccions sindicals i no pels sectors per no crear divisions dins l'organització i també que atorgarà el poder a les fàbriques, les seccions i els comitès, de manera que el secretari general no tindrà cap poder, tan sols un paper de representació i coordinació.

PALESTINA • LA VALL FRONTERERA AMB JORDÀNIA ÉS UN TERRITORI MILITAR RIC EN RECURSOS I, PER TANT, DESITJADAMENT OBLIDAT

La vall del Jordà: el pati del darrere de Cisjordània

La situació humanitària que es viu a Cisjordània és més o menys coneguda, però no ho és tant la que es viu a la part oriental que fa frontera amb Jordània, la vall del Jordà. Segons les divisions administratives israelianes, la regió forma part de la zona C, és a dir, es troba sota estricte control de l'exèrcit israelià –l'IDF (Israel Defense Forces, en anglès)– i regida només i exclusivament per la jurisdicció militar israeliana. En conseqüència, allà l'exèrcit fa i desfà com vol. Mentre l'economia floreix lentament als carrers de Ramallah, on es pot veure un viu intercanvi comercial, la població de la vall del Jordà s'ofega poc a poc en l'oblit del pati del darrere de Cisjordània.

Andreu Jerez
Vall del Jordà

Malgrat les nombroses crítiques internacionals, recentment el primer ministre israelià Benjamin Netanyahu ha autoritzat la construcció de 455 habitatges nous a les colònies jueves que hi ha establertes a Cisjordània. Un revés pel suposat restabliment de les negociacions de pau amb l'Autoritat Nacional Palestina (ANP). Vint d'eixos nous blocs de cases es construiran a la vall del Jordà, on actualment ja hi viuen prop de 7.500 colons repartits en 36 assentaments. I és que la vall del Jordà és una zona molt desitjada: tot i que és una regió molt seca, el fet de ser la major depressió del món li confereix un microclima propici per diversos

La població palestina no pot edificar a la zona i Israel, unilateralment, decideix construir-hi assentaments nous

cultius –de fet, Israel compta amb nombrosos hivernacles per la producció intensiva de fruites i verdures. A més, bona part del sud-est de la vall toca amb el mar Mort, fet que la converteix en una zona amb un gran potencial turístic que, en part, ja és explotat per l'Estat hebreu, que utilitza políticament els assentaments per poder mantindre una forta presència militar al territori. Per tant, la vall del Jordà funciona, a més, com un magnífic tap de seguretat per Israel davant la veïna i enemiga històrica Jordània.

ANDREU JEREZ

Un dels petits poblats de la vall del Jordà, al territori de Palestina

Tanmateix, la vall del Jordà és més que una font potencial d'ingressos i una plataforma de seguretat militar: és la terra on viuen i malviuen més de 50.000 palestins i palestines, d'entre els quals trobem un bon nombre de beduïns seminòmades. Mentre la jurisdicció militar assegura una vida digna als colons jueus –que habiten atrinxerats als seus assentaments–, la població palestina s'ha d'enfrontar a prohibicions arbitràries dins la seua pròpia terra per "raons de seguretat", com diu el portaveu de l'exèrcit israelià a la zona. Un dels millors exemples és la carretera 90 que creua de nord a sud els 120 quilòmetres de llargària de la vall del Jordà. La 90 era l'artèria que unia el nord de Cisjordània amb Jericó –ciutat situada al cor de la vall– i el pont d'Allenby, l'únic pas oficial entre Cisjordània i Jordània. Després de l'esclat de la segona intifada, l'any 2000, l'exèrcit israelià va prohibir la circulació de vehicles amb matrícula verda (palestina) per la carretera, a excepció de taxis i busos amb permís especial. Ara és una via reservada exclusivament als cotxes amb matrícula israeliana (grogas).

La circulació de la població palestina a la resta de la vall també està limitada: Israel ha establert nombrosos punts de control militar o *checkpoints*, quatre d'ells als voltants de Jericó. Com informa l'organització israeliana B'Tselem (www.btselem.org/english/) –que

funciona com a ONG i centre d'informació sobre la situació dels drets humans als territoris ocupats–, l'any 2005, l'exèrcit va endurir les restriccions pels palestins que volien creuar els controls. Tot i que, actualment, la situació als *checkpoints* és més distesa, en general, només es permet l'entrada a la població palestina que pugui demostrar que té la seua residència a la vall. La resta de la ciutadania palestina de Cisjordània no pot entrar. "Els palestins que siguin localitzats a la vall sense permís seran lliurats a la policia", afirma

En un informe d'una ONG israeliana s'apunta que "La vall del Jordà és un territori annexonat de facto per Israel"

ma el portaveu de les IDF. No importa si tenen terres per conrear o familiars a qui visitar. Costa no comparar aquest sistema de discriminació sistemàtica amb l'apartheid sud-africà.

Com apunta un informe de B'Tselem: "La vall del Jordà és un territori annexonat de facto per Israel". Així, viure a la vall com a palestí no

és gens fàcil. I la vida encara és més dura pels beduïns: àrabs musulmans tradicionalment nòmades que han hagut d'assentar-se davant la impossibilitat de mantindre una vida en moviment. En general, les seues condicions de vida són miserables: les cases són barraques construïdes amb plàstics i, en el millor dels casos, fusta. De vegades, els beduïns ni tan sols tenen un sostre i han de dormir a cel obert. Fan servir les seues construccions per guardar els animals. Viuen gràcies a una economia de subsistència i autoabastiment, davant les dificultats que troben a l'hora de vendre els seus productes als mercats de Cisjordània. A més, la jurisdicció militar impedeix que els palestins construïquen cases i infraestructures, de nou "per motius de seguretat". La imposició militar provoca una situació kafkiana: mentre els habitants originals de la vall no tenen permís per edificar a la seua pròpia terra, l'Estat d'Israel decideix –unilateralment– construir cases noves als assentaments jueus de la zona.

Malgrat tot, fins i tot en les situacions més difícils, neixen moviments de resistència civil: el moviment de resistència no violenta de la vall del Jordà pretén cridar l'atenció sobre la situació inacceptable que es viu a la regió, al mateix temps que busca –sempre des de la seua posició de moviment civil independent– col·laborar amb organitzacions internacionals i

agències de cooperació estrangeres per mirar de millorar les condicions de vida de la població palestina. El carismàtic Fathy Khadarat és un dels líders locals del moviment de resistència. El seu discurs –en anglès magnífic– és clar i directe: sols des de la participació dels propis palestins de la zona, des de la seua inclusió als processos de desenvolupament, es podran millorar les condicions de vi-

La pròpia ANP i les presumptes ONG palestines amb seu a la florent Ramallah fan menys del que podrien fer

da a la vall. Fathy dóna a entendre que l'ocupació militar israeliana no és l'única culpable de la situació, sinó que la pròpia ANP i les presumptes ONG palestines amb seu a la florent Ramallah fan menys del que podrien fer per aconseguir l'arribada de recursos a aquest pati del darrere de Cisjordània. Un pati oblidat que esdevindrà una fruita disputada durant les properes negociacions de pau entre l'ANP i el govern israelià.

, espai directa

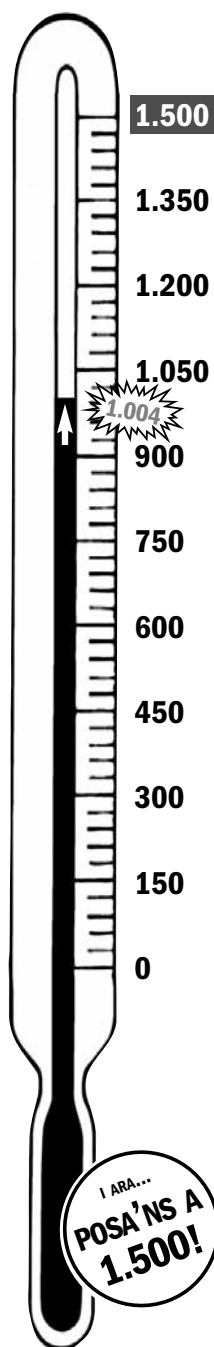
+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

SUBSCRIPTÒMETRE

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Ja hem fet les 1.000! Però encara necessitem el teu suport! Estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- > Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- > Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info
- > Per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat
- > O omplint el formulari que trobareu a la nostra web

Directament presenta'ns!

> Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____
Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres

☐ Vull rebre el cd "La Directa a 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, treu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Maleta · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg. Marimón Asprer, 11 ter | Ateneu Llibertari Paqueta · Pg. Marimón Asprer, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria Corbera · Pg. dels Arbres, 41 Le Centro · Andreu Cerdà, 12. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertari · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalia de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 526. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'Visa pour l'Image', entre la mort i la supervivència del fotoperiodisme

La vint-i-un-ena edició del festival 'Visa pour l'Image' ha estat marcada per la gran afluència de públic i la qualitat de les exposicions

Alba Gómez

El fotoperiodisme està moribund o, si més no, viu un moment crític. Així ho expressava Jean François Leroy, director d'un dels festivals degans d'aquest gènere periodístic, el *Visa pour l'Image*, que s'ha celebrat aquests dies a Perpinyà. Per demostrar-ho, Leroy proposa un exemple recent: el tractament mediàtic de la mort de Michael Jackson. Durant deu dies, gairebé tots els mitjans només informaven d'aquest fet i silenciaven temes importants d'altres punts del món: l'Afganistan, l'Iraq, el Pakistan, l'Iran, el Darfur, etc. És un exemple paradigmàtic de com

certes notícies eclipsen el gran relat de les persones i "dediquen cada cop menys esforç a mostrar la història del món, a favor d'una actualitat més superficial i frívola", afirma Leroy.

Crisi general

La crisi del periodisme s'emmarca en una crisi general de la premsa, agreujada per la fallida financera, les reduccions de plantilla i el tancament de rotatius centenaris, com *Rocky Mountain News*, *Los Angeles Times*, o *Chicago Tribune*, entre altres. La lògica econòmica dels grups empresarials i financers que dirigeixen els diaris ha propiciat la reducció dels fotògrafs en nòmina, substituïts per

agències de notícies (més barates i més rendibles). Malgrat la infinitat d'imatges que es capten arreu del món, els mitjans -cada vegada més- mostren fotografies idèntiques i les utilitzen per guarnir i il·lustrar la informació en lloc d'emprar-les per informar. En definitiva, ja no s'encarreguen reportatges fotogràfics i se'n

compre ben pocs. Més del 75% no-més els compren les ONG, diu Leroy.

L'oasi de Perpinyà

En contrast amb això, per vint-i-un-è any consecutiu, el festival de fotoperiodisme *Visa pour l'Image* de Perpinyà ha culminat amb la mateixa bona acollida de les edicions passades. Dues reflexions al respecte: això denota que hi ha molta gent interessada a conèixer i comprendre històries profundes i humanes a través de la fotografia; i també que existeixen professionals disposades a informar amb rigor i defensar un concepte de fotoperiodisme més enllà de la pura estètica. Esperem que Perpinyà no sigui l'últim vestigi del fotoperiodisme viu.

RADIO

La plantilla defensa Ràdio 4 i demana la dimissió de la directora de RNE a Catalunya

Acusen la direcció de passivitat a l'hora d'afrontar la reestructuració de RTVE, cosa que -sumada a l'escassetat de mitjans- aboca l'emissora al seu desmantellament

Xavier Blasco Piñol

El comitè d'empresa Societat Mercantil Estatal Ràdio Nacional d'Espanya (SME RNE) a Barcelona va emetre un comunicat, el 7 d'agost, on demanava la dimissió de la directora de la RNE a Catalunya, Montse Melià. Els treballadors van decidir tirar endavant aquesta petició amb l'argument que "a partir de l'11 de setembre, Ràdio 4 entrarà a l'etapa més fosca

dels seus gairebé 33 anys d'història". Lamenten que la programació de l'emissora pública hagi "quedat reduïda a només dos espais diaris d'elaboració externa" i que hagi "deixat de ser una oferta generalista, actual i competitiva dins el panorama radiofònic català per centrar-se en l'oferta musical".

La reestructuració de RTVE i l'escassetat de mitjans han estat claus a l'hora de menar Ràdio 4 cap a una situació agònica. Cal dir que

TVE a Catalunya tampoc no passa pel seu millor moment: la supressió de l'*Informatiu vespre* durant l'agost i el trasllat de vuit periodistes de Sant Cugat cap a RNE a Barcelona -un 20% de la redacció d'informatius- van motivar la vaga dels periodistes del 14 d'agost. Aquests denuncien que la direcció de la cadena posa en perill "la programació informativa en català". Els treballadors de RNE a Catalunya recalquen que en cap moment no han comptat

amb la complicitat de la direcció per mirar de trobar "una sortida digna" i que aquesta tampoc no ha "batallat pels nostres llocs de treball en nombre i qualitat". A més, no volen deixar de fer sentir la seva veu mentre s'està desmantellant la cadena de radio: "Nosaltres i els qui ens han precedit en la lluita no volíem salvar Ràdio 4 per acabar fent programació un total de sis hores al dia".

> S'engega una ILP per una televisió sense fronteres a València

Diverses entitats del País Valencià van endegar una campanya, el dia 8 d'agost, que pretén aconseguir un estatus de legalitat per poder gaudir de les emissions de TV3, però també perquè es respectin els espais comunicatius i culturals en les llengües catalana, basca i gallega, almenys als territoris on es parlen. La iniciativa, impulsada per Acció Cultural del País Valencià, es proposa recollir un mínim de mig milió de signatures a tot l'Estat espanyol, amb la data límit del 24 de març de 2010. Les firmes aniran al Congrés dels Diputats per avalar i obligar a tramitar un projecte de llei que doni suport legal a una demanda de la ciutadania. Ajuntaments del País Valencià com Gandia, Elx, Xixona, Onda i Callosa d'en Sarrià donen suport a aquesta iniciativa, a més de diverses entitats de caire sindical, associatiu i polític. Tenint en compte el tipus de democràcia en què vivim, millorarem com a societat en cas que les demandes de la ciutadania tinguin una plasmació jurídica. Tot i la possibilitat que la ILP no sigui tramitada, les entitats organitzadores demanen el suport de la ciutadania per poder exercir com a fedataris de les signatures. El marc legal en què es basa aquesta demanda és la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries, signada l'any 1992 per Felipe González i ratificada el 2000 per José Maria Aznar. Tot i això, el govern valencià té un front obert contra la possibilitat de veure televisió que no siguin dels seus aliats ideològics, als quals ha concedit llicències: Popular TV, Libertad Digital i un altre mitjà dirigit per un exàrrec del diari conservador ABC. Es fa una crida a totes les persones que vulguin col·laborar en aquesta iniciativa.

MANUEL TORRES MENDOZA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

pobleviu.cat

El portal dels moviments socials del Camp

www.pobleviu.cat

QUESONI

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
 Urb: 626 824 345
 Total: 677 338 594
 Pep: 699 694 872

Cardedeu, Palos Catalans info@quesoni.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
 Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

SI QUE NECESSITES ES CONEIXER-NOS MILLOR

illacrua

ARA POTS! subscriu-te

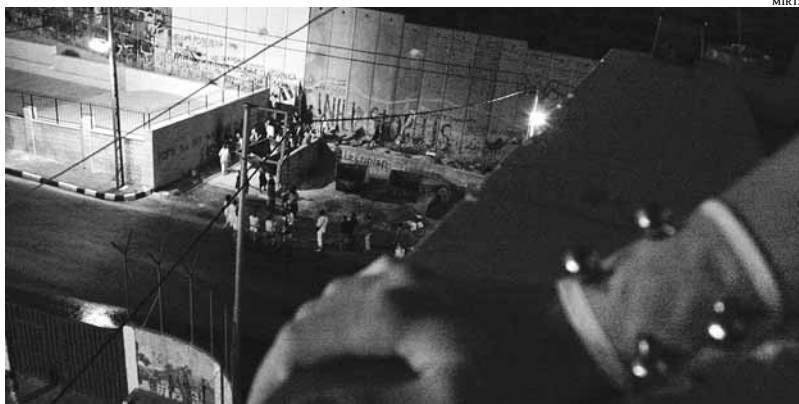
Col·labora amb Illacrua:
 Subscripció de prova
 Per només 15 euros,
 rebdràs els 6 propers
 números d'Illacrua

Envia'ns les teves dades
 (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
 93 552 98 79
 Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

, expressions

La cultura popular

Aquest any, Jerusalem és la capital cultural del món àrab. Aprofitant l'efemèride, durant l'agost, la Xarxa d'Enllaç amb Palestina ha organitzat tres brigades culturals catalanes a Cisjordània. Músics, bastoneres i castelleres han viatjat fins a Palestina per mostrar la seva solidaritat. Aquesta és la seva experiència en primera persona.

Vista del mur del camp de refugiats d'Aida

Música contra l'Apartheid

Miquel Ramos

Músic d'Obrint Pas i membre de la Brigada de Músics per Palestina

L'any 2008 moria a Itàlia la veu que va fer front a l'apartheid sud-africà amb melodies d'esperança. Míriam Makeba esdevingué un símbol de la lluita contra el règim racista i colonialista que sotmeté el poble sud-africà durant dècades. El món sabia, en part gràcies a la seua veu, de la ignomínia que patien els nadius sota l'imperi dels blancs i tot esclatà a principis dels anys 90, quan es donà per finalitzat (oficialment) el darrer règim racista. Quasi vint anys després, la situació que es viu a Palestina no difereix massa d'aquella Sud-àfrica maltractada. Les polítiques de segregació cap a la població palestina són la norma i, tot i la denúncia internacional, la política racista i la violació sistemàtica de les lleis internacionals queda impune. Però nosaltres, malgrat tot, tornarem a utilitzar la música per intentar obrir una escletxa en aquest mur.

La Xarxa d'Enllaç amb Palestina (XEP) ens havia ofert la possibilitat de conèixer en primera persona el conflicte, a més de portar-hi pedaços d'esperança en forma de cançons. El torrentí Pau Alabajos, els penedesencs Cesc Freixas i Víctor Nin, el barceloní d'origen palestí Nabil Mansour i els valencians Obrint Pas també vam poder compartir amb els companys de la Xarxa dies d'eternes reflexions i sentiments enfrontats, gràcies a l'intens programa que la XEP havia

preparat per conèixer distints àmbits la vida palestina. El viatge incloïa, a més de diverses actuacions, l'encontre amb alguns col·lectius que treballen per mantenir l'esperança d'un poble maltractat pels interessos dels estats i la misèria induïda.

Jerusalem ha estat declarada capital del món àrab aquest 2009 i, en aquest context, hi havia previstes les nostres actuacions. Alguns dels responsables havien sigut detinguts dies abans per raons de seguretat (l'etern comodí dels opressors de tot arreu), però malgrat les dificultats vam poder portar la nostra música als racons més castigats del país. Així, vam

La següent intifada serà cultural. Aquesta sentència va eixir de la boca d'un jove palestí

tenir l'ocasió de compartir intensos moments musicals i gaudir de l'hospitalitat de Habib Al-Deek (un dels millors músics palestins que també ha col·laborat al documental *Checkpoint Rock* de Fermin Muguruza). I també de conèixer el treball de grups com Addameer -de suport als presoners polítics-, d'entitats que reconstrueixen cases enderrocades per l'exèrcit, d'associacions

Concert de 'Nabil' a Jerusalem

culturals com l'African Community de Jerusalem, de representants dels camps de refugiats o dels palestins que sobreviuen dins les fronteres d'Israel. A més -per descomptat- dels testimonis directes de tantes persones que ens van acompanyar en algun moment del viatge.

La següent intifada serà cultural. Aquesta sentència va eixir de la boca d'un jove palestí resident al camp de refugiats de Jenin, just al costat d'un cementiri només pels assassinats durant la darrera

intifada. Ho tenen molt clar, saben que els seus opressors els volen desesperats, analfabets i sense cap motivació. Per això gran part dels esforços de la societat civil palestina està destinada a fomentar l'educació dels joves i oferir-los vies per canalitzar la frustració fruit de

la seua situació als camps de refugiats, com els que visitarem a Betlem, Nablus, Jenin o Jerusalem. Perquè la nostra missió, més enllà de conèixer la realitat palestina, era motivar el jovent amb les nostres actuacions. I també portar a casa nostra totes aquestes experiències.

+ INFO

BLOC DELS MÚSICS A PALESTINA: <http://blocs.mesvilaweb.cat/musicsapalestina>

, expressions

catalana a Palestina

Ball de bastons al costat del 'Hebron Rehabilitation Committee'

Picant fort

Brigada Bastonera per Palestina

Mostrar el ball de bastons al poble palestí ha estat l'objectiu dels 92 bastoners de dotze colles diferents que vam viatjar a Palestina aquest agost. Durant una setmana, les colles d'arreu del Principat vam recórrer Jerusalem, Ramallah, Hebron, Betlem i Akko. Una experiència que també va servir per conèixer de primera mà la situació d'aquest poble.

El primer dia, les colles del Montserratí (Baix Llobregat Nord), Pla de l'Aigua (Lleida), Quico Sabaté (Sant Celoni), Canyeret (Badalona), Sants (Barcelona), Vilanova i la Geltrú, Cop a Cop (Gràcia, Barcelona), Ribes (Garraf), Picadits de Vilassar, La Llacuna, el Vendrell i Masquefa vam actuar en un camp de refugiats d'Alarav (Hebron). La rebuda va ser molt emocionant i vam acabar la jornada fent castells i ballant *dabke*, una dansa tradicional palestina.

L'endemà vam tornar a actuar a la localitat d'Hebron, prop de l'Hebron Rehabilitation Committee, una entitat que lluita contra la demolició i l'ocupació de cases a la part antiga de la ciutat. Vam constatar que Hebron és un dels llocs on la tensió entre els colons israelians i els palestins és més evident.

El tercer dia d'actuacions va ser a Ramallah on, abans de ballar, vam conèixer l'associació Stop the Wall, que lluita contra el mur i els efectes que provoca. Després, una advocada del col·lectiu de suport psicològic i jurídic als presos i els seus familiars, Addameer, ens va explicar les condicions

dels 8.100 presos palestins que hi ha actualment: tortures físiques i psicològiques, amenaces, manca d'assistència mèdica i educació, menjar escàs i una forta incomunicació amb l'exterior. Només tenen dret de rebre una visita l'any de 40 minuts, exceptuant els presos de Gaza, que no reben cap visita des de 2007.

Les següents actuacions van ser als carrers de Betlem i a Jerusalem, on vam ballar davant la cèntrica Porta de Damasc, malgrat la incertesa de si l'exèrcit israelià ens ho permetria. Aquest dia vam ser notificats. La Brigada Bastonera a Palestina vam aparèixer al diari palestí *Al-Quds*. L'endemà tampoc no vam passar desapercebuts quan vam ballar davant l'església de la Nativitat, a Betlem. Al vespre, vam visitar el camp de refugiats Aida, on viuen prop de cinc mil persones, rodejades pel mur i en unes condicions lamentables. L'escola del camp tenia les finestres protegides per evitar que l'exèrcit israelià disparés al seu interior. A l'entrada, com a tots els camps de refugiats, hi havia una clau gegant, que simbolitza el retorn a les llars originàries dels seus habitants.

Una setmana de picar fort que també ens ha servit per aprendre d'un poble que, malgrat els cops, resisteix.

+ INFO

BLOC DE LA BRIGADA BASTONERA:
<http://bastonersapalestina.blogspot.com/>

Mostra castellera al centre del camp de refugiats Dalarov

Tocant el cel

Quim Perelló

Castellers per Palestina

La Brigada de Castellers per Palestina la integràvem diferents membres de colles castelleres i músics de la Vila de Gràcia, del Poble Sec, de Terrassa, de Vilanova i de Badalona i membres i exmembres de la colla universitària els Ganàpies de la UAB. Els matins dels set dies que vam passar a Palestina els vam dedicar a l'assaig de castells i de grallers i tabals. Als assajos, s'hi van afegir palestins i palestines de diferents edats que, després, van participar a totes les actuacions.

A la tarda, tocaven les visites i les actuacions castelleres. El dilluns vam tenir el luxe d'escoltar els companys de l'Israeli Committee Against House Demolitions, una organització israeliana d'acció directa no violenta contrària a la demolició de cases palestines als territoris ocupats. A Betlem, la següent destinació, vam deixar marca del nostre pas al mur i vam fer el primer pilar de quatre com a Castellers per Palestina.

A Hebron vam dur a terme les dues primeres actuacions davant d'un públic expectant. Durant la primera actuació, vam descarregar el 4 i el 4 amb l'agulla de 5 nets. La segona actuació va ser -en general- molt més intensa: vam fer els mateixos castells,

però hi vam afegir un pilar de 4 al final. L'eufòria castellera va arribar just després d'aquest pilar, quan l'enxaneta va desplegar la bandera palestina. Els joves i les joves volien celebrar la seva alegria desbocada amb nosaltres, fet que va fer que haguéssim de marxar una mica precipitadament de la plaça. Tot plegat, molt semblant a la sortida del camp d'un equip que acaba de guanyar una final important.

A l'altra destinació, Ramallah, tot i l'espera llarga per poder actuar i per visitar la tomba de Yasser Arafat, vam fer realitat el desig de poder fer pujar tots els palestins i palestines que havien vingut a l'assaig. Aquí vam estrenar el 3 de 5 net com a castell destacat.

Nablus va ser la penúltima ciutat on vam actuar. Allà vam conèixer la duresa del camp de refugiats. La darrera actuació va ser a Jerusalem, davant la Porta de Damasc, on vam obtenir el reconeixement de la premsa, que va publicar la foto del darrer dels castells que vam alçar a Palestina.

+ INFO

BLOC DEL DIA A DIA DE CASTELLERS:
<http://blocs.lescorts.cc/tic>

, expressions

MÚSICA

Hip-hop conscient a l'Ateneu de 9 Barris

El cubà Kumar, l'argentina Malena d'Alessio, la veneçolana Arena La Rosa i els catalans At Versaris protagonitzen el concert Causas Comunes

ORIANA ELICABE

La cultura del rap és una de les formes d'expressió política amb més projecció a l'Argentina

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Durant els darrers trenta anys, el hip-hop ha estat un dels gèneres musicals més populars a l'hora de difondre plantejaments polítics dissidents. L'explotació comercial del rap a mans de la gran indústria de l'espectacle nord-americana no ha impedit que, als països del sud, el gènere hagi esdevingut un poderós altaveu per les lluites socials durant la darrera dècada. En deixen constància iniciatives com el portal Hip Hop Revolución o el projecte Voces rebeldes, que el proper dissabte 26 de setembre es presenta a l'Ateneu Popular de 9 Barris.

L'Ateneu acull la presentació de Voces rebeldes en el marc d'una jornada de hip-hop, conscient que reunirà bandes de rap de Veneçuela, Cuba, Bolívia, l'Argentina, el Senegal i Catalunya. *Causas comunes* és el lema d'una sessió musical i política on podem sentir, entre d'altres, les veus dels cubans Kumar i Explosión Suprema, de l'argentina Malena D'Alessio (MC del grup Actitud Maria Marta), de la veneçolana Arena La Rosa o dels catalans At Versaris. Una iniciativa que compta amb el suport, entre d'altres entitats, de l'Assemblea Bolivariana de Catalunya i del consolat de la República Bolivariana de Veneçuela a Barcelona.

'Voces rebeldes'

Voces rebeldes és un projecte audiovisual impulsat per la fotoperiodista argentina fincada a Barcelona Oriana Eliçabe. La iniciativa vol facilitar l'entesa entre diferents lluites que tenen un origen compar-

tit a través de l'ús comú del hip-hop com a altaveu. La proposta està estructurada en una exposició fotogràfica i audiovisual realitzada per Eliçabe, que explica que "el projecte té l'objectiu de fer servir el hip-hop com a fil conductor d'històries de vida de joves de diferents ciutats del món que expressen la seva resistència al sistema que els margina".

La projecció del documental i el debat posterior deixaran pas a una intensa nit musical. Des de Cuba, arribarà la veu del raper de l'Havana Kumar, de 23 anys. Membre del col·lectiu Familias Cuba Represent i Interactivo, malgrat no tenir cap disc publicat ha autoeditat diverses *demos* i la seva música ha aparegut en compilacions del gènere. També ha col·laborat al darrer disc d'Ojos de Brujo, *Aocaná*. La representació cubana es completarà amb Hermanos de Causa, Explosión Suprema i Nonó.

Hip-hop i revolució bolivariana

La representació veneçolana estarà encapçalada per Arena La Rosa, MC que ha publicat el seu primer àlbum, *Glass Perfecto*, el 2009. Després de set anys rapejant pels escenaris veneçolans, Arena està estretament vinculada amb el *nucleo de desarrollo endógeno* cultural de Tiuna El Fuerte, a Caracas, des d'on ha dinamitzat diversos esdeveniments relacionats amb el hip-hop. Completaran la representació de la República Bolivariana Crons MC i Black Jack.

Des d'Argentina, arribaran les rimas combatives de Malena d'Alessio, fundadora del grup de rap Actitud Maria Marta, una de les

Causas comunes

Hip-hop conscient de Llatinoamèrica, el Senegal i Catalunya
ATENEU POPULAR DE 9 BARRIS
26 DE SETEMBRE, A PARTIR DE LES 18H
Hermanos de Causa, Explosión Suprema, Nonó, Kumar, Arena, Crons MC, Black Jack, Still, Dj Coumbiss, Sdenka, Malena d'Alessio i At Versaris

formacions més influents del gènere al país andí. Sempre al costat dels moviments de drets humans, amb Actitud Maria Marta ha publicat discos com *Acorralar* a la bestia (1996) i *Actitud Maria Marta* (2003).

La representació boliviana anirà a càrrec de Sdenka, del col·lectiu musical Arma Letral, que a més de la seva activitat estrictament musical també dinamitza tallers de hip-hop, grafi i ràdio a la ciutat de La Paz. També hi participaran els senegalesos Still i Dj Coumbiss i els catalans At Versaris.

MÚSICA

Cinc anys d'Ocell Negre

El Casal Independentista de Lleida celebra el seu aniversari amb Escalivada, El Belda i Dijous Paella

Directa Terres de Ponent
cultura@setmanaridirecta.info

Ja han passat cinc anys des que un grup de persones, la majoria provinents del moviment estudiantil i del sindicat Alternativa Estel, van organitzar-se "per continuar treballant per la independència i el socialisme dels Països Catalans a nivell local". Així ens ho explica en Xavi, un dels membres del Casal d'Agitació Cultural l'Ocell Negre de Lleida. Al principi volien crear una associació cultural, després els arribà "l'oportunitat de remodelar un local i obrir un casal amb seu física".

El Casal, situat en uns baixos del casc antic de la ciutat, manté relacions amb la resta de l'esquerra independentista lleidatana: la CUP té la seva seu social just al primer pis, al mateix espai de l'editorial El Jonc. S'hi reuneix l'Assemblea de Joves de Lleida i el SEPC hi desenvolupa activitats. També hi ha una secció excursionista i el grup Bastonada del Pla de l'Aigua. Formen part de la Iniciativa Ciutadana Salvem el Roser i

setmanalment envien una agenda per correu electrònic que "informa de la majoria d'actes que es convoquen a Ponent i que no compten amb suport institucional". Periòdicament, el Casal acull diferents activitats lúdiques i culturals, xerrades, sopars, passis de vídeo... També tenen bona relació amb altres col·lectius i associacions, com La Maranya, la CGT, el Col·lectiu Cultural Capponi, la plataforma Som lo que Sembrem o els organitzadors del Correllengua a Lleida.

Sopar i festa popular

L'aniversari d'aquest any té una programació de luxe. La festa es farà a la Partida de Marimunt -a l'horta de Lleida- i començarà amb un ball de bastons amb els Picadits de Vilassar de Mar, els bastoners de Canyet de Badalona i la Bastonada del Pla de l'Aigua. Continuarà amb un sopar popular i un concert gratuït amb el grup ponentí Escalivada, les revisions jamaicanes dels èxits aborígens catalans d'El Belda i el conjunt Badabadoc i les rumbes de Dijous Paella. La festa finalitzarà amb el punxadiscos Uri Roots.

MÚSICA

Ressons balcànics a l'Arreus

Dúmbala Canalla, Balkansko Eho i Korrontzi protagonitzen la novena edició del festival

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

La capital del Baix Camp acull -del 17 al 20 de setembre- la novena edició de l'Arreus, un festival especialitzat en donar sortida a músiques d'arrel de tot el món. Enguany hi participen les formacions Jordi Rallo i Xavier Macaya, Corylus Avellana Sac Project, Dúmbala Canalla, Korrontzi, Balkansko Eho i Alquimia Flamenco.

Es dona el cas que totes les formacions programades -amb l'excepció dels bascos Korrontzi- compten amb músics que tenen alguna vinculació amb Reus. Una tria que, segons els organitzadors, no és casual: "Amb la crisi econòmica, hem aprofitat per mostrar músiques i músics més propers que de vegades oblidem, enlluernats pels grans noms internacionals i mediàtics".

L'Arreus d'enguany té un marcat accent de l'Europa de l'Est. No només per l'actuació de la formació Balkansko Eho (18 de setembre, La Palma), amb músics catalans i búlgars, sinó també pel concert de la banda vallesana Dúmbala Canalla (19 de setembre, La Palma). La formació creada l'any 1999 fusiona músiques balcàniques i swing, com demostra al seu darrer disc, *M'enfango* (2007). Completaran la nit els bascos Korrontzi, un grup que actualitza la música tradicional basca partint del so de la *trikitixa*, l'acordió diatònic basc. El seu primer disc, *Korrontzi* (2006), és una amalgama de ritmes folk amb regust popular.

L'Arreus és una iniciativa de l'Associació per la Música Creativa Actual (AMCA), una entitat cultural amb seu a Reus que, des de 1990, promou activitats musicals de gèneres molt diversos a les comarques del Camp de Tarragona.

KARBUNKO
nou disc
ja al carrer!!
KARBUNKO
hazte camino
kamiloasetas musikaria distri
www.nodo50.org/kamiloasetas

malea
teteria malea s.c.c.l
esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/ negro, 10 sants (bcn)
telf: 0112010

Una altra manera de treballar és possible
oferta demanda
MERCAT SOCIAL .net
www.ofertademanda.net
Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

Diagonal
lobby transpírico en el Gobierno SP
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRÍBETE DESDE 25€

MÚSICA

Vivo Arte explica la realitat colombiana a través de l'art

El grup musical Desarme es troba de gira per Europa

El grup musical Desarme en un concert recent a Dinamarca

Vivo Arte és un projecte de difusió de la realitat colombiana a través de l'art. Actualment, el grup està fent una gira per Europa, el *Tour Denúncia Sonora*, per explicar la vulneració sistemàtica de drets humans que pateixen a Colòmbia. Fem una entrevista col·lectiva al grup de música Desarme, integrat a Vivo Arte.

Cristina Ortega
cultura@setmanaridirecta.info

Què és Vivo Arte?
És una proposta contracultural creada fa deu anys que vol difondre una manera de pensar diferent entre les persones, amb l'eix bàsic de la denúncia de la violació dels drets humans a Colòmbia i mitjançant l'art i la cultura. Al projecte, hi participen setze grups (bandes de música, teatre i grups d'indígenes i camperols en resistència) i està integrat per prop de 150 persones. Alhora, també funciona com un projecte que, cada any, fa una exposició artística amb tot el material de denúncia recollit pels diversos grups.

Com va sorgir la idea?

Sorgeix per iniciativa del pare i la mare d'uns companys -en Carles i l'Estela- que treballaven amb organitzacions de drets humans a Colòmbia. Després s'hi va afegir la banda de música Skartel i, de la unió de les dues propostes -l'artística i la de drets humans-, va sorgir Vivo Arte. El projecte va començar amb les exposicions de la mostra artística anual i va anar prenent cada vegada més força fins a convertir-se en la plataforma que és actualment.

Per què creieu que ha d'existir aquesta plataforma?

A Colòmbia hi ha una situació de guerra des de fa 50 anys, la violació dels drets humans és molt forta i, des de 2002, s'ha intensificat significati-

vament. Davant d'això, veiem Vivo Arte com una alternativa de resistència, perquè estem segurs que l'art i la cultura són una qüestió que encara no han pogut criminalitzar i, per nosaltres, és la manera d'explicar què està passant a la gent, perquè els mitjans de comunicació no ho mostren. Així doncs, és com el nostre mitjà alternatiu de comunicació per denunciar.

Quin material de difusió utilitzeu?

Per una banda, els documentals que parlen sobre la situació política i social, sobre l'impacte de les multinacionals a l'Amèrica del Sud o sobre com estan finançant les guerres a diversos països i com estan saquejant els recursos naturals. Per una altra, físicament, hi ha uns seixanta quadres a l'oli i entre trenta i quaranta fotografies en format digital.

Per què feu la gira per Europa Vivo Arte 09?

Fa quatre anys, ens vam adonar de la necessitat de difondre a la resta del món el que està passant al país, perquè els mitjans de comunicació no expliquen que es massakra, es viola i es vulneren constantment els drets humans. Una de les tasques principals és recórrer món i explicar-ho. L'any 2005, Skartel va passar per Alemanya, l'Estat espanyol i el País Basc. El 2008, Desarme va fer una gira pel Brasil i Veneçuela. Ara estem fent el *tour* de denúncia sonora a Europa, on intentem conèixer el màxim nombre de col·lectius i organitzacions perquè coneguïn i

facin difusió de la nostra tasca, al mateix temps que se socialitza la proposta del Vivo Arte.

Existeixen altres formes d'organització i resistència de la joventut colombiana?

Els processos de resistència política i social es fan més des del marc dels moviments sindicals, camperols, indígenes, etc., on hi ha joves, homes i dones implicades. Als moviments culturals i artístics també. Dins el sistema democràtic, trobem el Polo Democràtic, que compta amb una àrea anomenada Polo Joven, que és on es pensen maneres de fer resistència i oposició al govern d'Álvaro Uribe. Alhora, també hi ha els grups anarquistes (Banderas Negras), el Partit Comunista, la Federació d'Estudiants Universitaris (FEU) o grups de dones feministes.

Es pot fer política a Colòmbia?

La relació entre les persones ja és molt, això ja és política. En aquest sentit, sí que es pot fer. El que no es pot és estar en contra del govern perquè, si és així, simplement et maten. Des que hi ha democràcia, hi ha hagut triomfs electorals. Per tant, sí que es fa política en diversos llocs dels països, encara que els amenacin, els segrestin i els matin. Respecte a les relacions socials, sí que es fa, però ha de ser d'amagat, amb compte per no desaparèixer ni ser criminalitzats.

+ INFO

www.vivoarte.org
www.myspace.com/vivoarte
www.myspace.com/desarme

ARTS ESCÈNIQUES

La Muga Caula i la frontera calenta de l'intercanvi cultural

Cinquena Trobada de poesia, d'acció i 'performance' a les Escaules

La creadora Esther Ferrer és una de les convidades destacades d'aquesta edició

El pintor, creador i escultor francès Marcel Duchamp va fer una visita, l'any 1965, al salt de la Caula, a l'Alt Empordà, que va quedar immortalitzada amb una fotografia. Quaranta anys després, el 2005, diverses persones de les Escaules van aprofitar aquest aniversari per crear una trobada artística d'art efímer i conceptual, basat en la poesia d'acció, la 'performance' interactiva i amb denominació d'origen: La Muga Caula.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Quatre anys més tard, La Muga Caula es troba en més bona forma que mai i ho demostrarà el divendres 18 al diumenge 20 de setembre amb activitats programades a diferents espais del poble i amb una vintena d'artistes convidats. A més, enguany el grup promotor ha decidit llançar-se a la piscina dels altres formats i incloure un taller de poesia d'acció i videoart dirigit a persones estudiants d'art contemporani. El taller serà impartit per dos convidats de luxe: el considerat pioner del videoart a Holanda Raül Marroquín i l'artista uruguaià Clemente Padín, un dels referents internacionals de l'art postal i de la poesia d'acció llatinoamericana, que ha sabut combinar amb un fort compromís social.

El programa d'actes està farcit d'esdeveniments i accions que comprenen des de la poesia fins als concerts, passant per les projeccions i les visites guiades a l'exposició que aglutina tots els treballs plàstics i literaris d'aquesta cinquena edició. Cal destacar les intervencions

d'Esther Ferrer, emprenedora -a casa nostra i a escala internacional- de l'art d'acció i autora del cartell d'aquesta edició. Qui sobrevisqui aquests tres dies atragats i carregats d'estímul creatiu tindrà el premi final del sopar de germanor amb el tast d'un pastís artístic obra del poeta Àngel Rodríguez.

El joc de Muga Caula i el concepte de trobada

La denominació d'aquest esdeveniment aglutina dos topònims del poble: Muga -del riu que voreja les Escaules i que en èuscar significa *frontera*- i Caula -calenta-, que prové del salt d'aigües termals que va donar origen al poble i que va acollir les visites duchampianes. Així, La Muga Caula, segons expliquen els mateixos organitzadors: "Vol ser una frontera calenta d'intercanvi cultural". De moment, va per bon camí.

+ INFO

www.lamugacaula.cat

, expressions

INTERNET

Vidajoc i la construcció d'utopies paral·leles i compartides

L'acció de les ànimes ocultes de Barcel·lona

Tot comença a la ciutat virtual de Barcel·lona l'any 0 i el dia del teu naixement. Per ser una 'ànima' més a l'espai, cal que et defineixis i que escullis des del sexe fins a les disfuncions vitals, passant per l'actitud de la teva mare durant l'embaràs. Aquesta tria et configurarà en l'espai i el temps i et condicionarà davant tots els fenòmens que determini l'oracle i que et passin pantalla rere pantalla. A partir d'aquí, preparada per construir-te el projecte-vida a Vidajoc?

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Es els jocs d'interacció lúdica al ciberespai han pres embranzida durant els darrers anys i les comunitats virtuals han anat configurant-se al voltant d'un grup de persones usuàries que comparteixen característiques o preferències socials. En aquests termes, l'any 2005, va néixer la primera versió de Vidajoc, un projecte d'acció social a través de les noves tecnologies i dirigit a persones adultes. Vidajoc és una iniciativa que, a través de simulacions concretes de vivències, proposa una reflexió al voltant de les fases de la pròpia existència i, de forma pràctica, un escenari on cada jugadora ha de desenvolupar un projecte-vida dins la virtualitat de Barcel·lona.

La versió 0.1 va comptar amb 900 persones registrades, tot i que, segons el col·lectiu Vidajoc, només 100 van esdevenir part activa de l'experiment. L'èxit de la iniciativa i

el desenvolupament constant van fer néixer la versió 0.2 l'any 2006 i, encara que actualment es troba en fase de subsistència, continua latent.

Endinsar-se a Barcel·lona

Si es vol començar una nova vida a la ciutat de Barcel·lona, el primer que cal saber és que no serà senzilla i que, sovint, toparàs amb els mateixos entrebancs socials que *al món real*. Un cop escollits els condicionants socials del naixement, la personalitat de cada individu o ànima s'anirà configurant per fases a les pantalles vitals del joc, on cada any real serà tota una vida virtual, del naixement a la mort. Durant aquest any, s'haurà d'interactuar lliurement amb els altres personatges, amb l'espai i viure les activitats mediatges per l'oracle del Vidajoc. Alhora, el joc té la capacitat de traslladar accions *al món real*, és a dir, generar situacions a la realitat d'interacció de les ànimes i, per tant, desdibuixar la línia entre la realitat i la ficció.

L'entrada de les ASI en joc

Tot plegat és possible a través de l'ús de les Aplicacions de Simulació Interactiva (ASI), unes eines telemàtiques que utilitzen les possibilitats tecnològiques per crear espais d'interacció entre diferents usuàries que comparteixen determinats vincles socials. Aquests instruments ens permeten crear plataformes i espais virtuals compartits, on els continguts i les accions es relacionen en un pla geogràfic, en aquest cas, el de Barcel·lona.

D'altra banda, aquestes plataformes estan gestionades per la figura *administradora*, en el cas de Vidajoc per l'oracle, que estableix la informació i les possibilitats d'interacció amb la resta de la comunitat. Així, també es poden determinar els nivells i els canals de comunicació (des del fòrum al missatge i xat), de participació o de restricció. En resum, les ASI permeten la construcció de petits mons i la gestió de petites humanitats virtuals, sotmeses als desitjos dels oracles i preparades per esdevenir en un o múltiples models utòpics de societats compartides.

+ INFO

www.vidajoc.net
www.vidajoc.org

El punt de partida de les ànimes ocultes

L'any 2003, el col·lectiu Proposers es va començar a trencar les banyes per trobar la manera d'establir i aprofitar el vincle entre l'acció social, la xarxa i les noves tecnologies. Un any després, el grup va presentar *Arscope* i, d'algun manera, l'inici de la Vidajoc amb les dues versions posteriors. A partir

d'aquí i de les experiències com a *ànimes ocultes* i *oracles* de la simulació, el grup va decidir constituir-se en associació l'any 2008, a més de desenvolupar altres projectes com el cas de Mutapratxix Virtualia o6. Tots ells, fets a partir de tecnologia GNU/Linux i amb la voluntat de configurar-los sota llicència GPL

(General Public License), per tal d'oferir a tot el ciberespai, la possibilitat de crear més mons interactius.

Actualment, Vidajoc, educació, joc i cibercultura està especialitzada i plenament habitada a la construcció de mons paral·lels i, sobretot, a l'ús d'aquesta metodologia implantada en projectes socials.

EL REBOST

Estèvia (Pachamama) vs. Aspartame (Monsanto)

-facin apostes-

Joan Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

possibles riscos -en ocasions molt greus- d'aquests productes.

L'alta incidència de la diabetis, els problemes de salut derivats del consum excessiu de sucres refinats i la preocupació malaltosa per comptar les calories que s'ingereixen diàriament van obrir les societats occidentals -ja fa més d'un segle- a un mercat de dimensions magnífiques, els edulcorants. Substitueixen els sucres d'origen natural (glucosa, sacarosa, fructosa...) i tenen una capacitat molt superior d'endolcir els aliments sense aportar més calories -en aquest sentit, se'ls considera substàncies no nutritives. A més, estan patentats i es poden produir sintèticament sense haver de dependre de les collites, sempre imprevisibles malgrat l'enginyeria genètica.

S'utilitzen per elaborar el que la indústria ianqui anomena *free food*, aliments (?) -així els defineix el web de Nutrasweet- amb zero calories i que no incrementen els nivells de glucosa a la sang, però que ens proporcionen la dolçor necessària per combatre les amargors de la vida.

Al llarg dels seus 130 anys d'història, la controvèrsia ha acompanyat el paper dels edulcorants. Estudis científics d'un i altre color -amb diferent sort a l'hora d'ocupar capçaleres de prestigis- pugnien bé per defensar els beneficis dietètics d'una alimentació sense sucre, bé per mirar de demostrar les possibles conseqüències d'un excés d'edulcorants artificials.

Un d'aquests debats s'ha centrat al voltant de l'aspartame, un additiu sintètic dissenyat l'any 1965, la patent del qual actualment es troba en mans de la multinacional agroalimentària Monsanto. Tot i les dificultats inicials, davant les evidències dels possibles riscos del seu consum excessiu, finalment, l'any 1983 els EUA van aprovar el seu ús en tota mena d'aliments. Estudis recents com el de la Fundació Europea d'Oncologia i Ciències Mediambientals Bernardino Ramazzini, publicat l'any 2005 a l'*European Journal of Oncology*, continuen advertint dels

A l'altra banda del quadrilàter, l'*Stevia rebaudiana* -popularment coneguda com a estèvia o fulla de sucre-, una planta originària de l'Amèrica central i del sud. Es tracta d'un edulcorant natural potentíssim, usat de manera ancestral per les cultures indígenes americanes -especialment a la zona de l'actual Paraguai- no només per les seves propietats gustatives, sinó també per les seves possibilitats terapèutiques. Durant els darrers anys, nombroses investigacions (Srimaroeng 2005, Hsieh 2003 i altres) han comprovat les seves aplicacions -sense deixar totalment de banda els fàrmacs convencionals- en el tractament de la diabetis, la hipertensió i diferents trastorns circulatoris.

La sort, però, ha estat desigual. Autoritzada per l'OMS el juliol de 2008 com a planta segura i amb avantatges medicinals, encara no ha rebut l'autorització de l'Agència de Seguretat Alimentària Europea, amb l'excusa que encara no hi ha prou bibliografia científica que acrediti la seva innocuïtat. No obstant això, les multinacionals del sector -Coca-cola i Pepsi-cola- no han badat i ja han subscrit acords amb el gegant agroalimentari Cargill per la millora genètica de la planta, és a dir, per aïllar i patentar els seus principis actius i crear una varietat transgènica que s'adapti als plans d'empresa. Els gegants del monopoli alimentari global llancen una nova ofensiva. Però ens queda la carta de l'autocultiu. L'estèvia creix relativament bé a casa nostra i es reproduïx per esqueixos, fet que permet impedir una més que probable -en un futur no massa llunyà- contaminació genètica. A més, en té prou amb un balcó i un test per fer-se ben bonica. Si sou de les que no patiu per les reticències de l'Agència Europea, endavant, plantar-la no està prohibit, de moment!

Aquí <http://www.dolcarevolucio.cat/es/donde-encontrar-plantas-trobareu-altres-informacions-d-interes>.

Recomanem

TARAGONA

Del dijous 17 al diumenge 20 de setembre

BARRAQUES DE TARRAGONA

‘DAVANT LA CRISI, A LES BARRACADES’

Al Passeig de les Palmeres

Dijous 17 de setembre. 19h. Xerrada: “La conseqüència de la crisi” a càrrec del sindicat Co.Bas. Al Casal Popular Sageta de Foc 22:30h. Pregó. 23:30h. Concerts: Josep Romeu (cantautor) El Son de la Chama (rumba-mestis-ska) Ganja Nights (clàssics jamaicans)

Divendres 18 de setembre. 18:30h. Fira d'andròmines (porta la teva andròmina de casa!). 23:00h. Concerts: Mil Batalles (ska-punk) Les Absents (ska-folk) Igitaia (ska) Dj Kuru (una mica de tot)

Dissabte 19 de setembre. 19h. Poesia a càrrec de Miquel Àngel Marín i Raül Najas. 19h. Taller de pintura a càrrec del col·lectiu “La Llavor”. 23:00h. Concerts: Aires de Batalla (Oi!) SkaliVada (ska-rumba) Inershow (punk-clàssic) Itai Dj (ragga-jungle)

Diumenge 20 de setembre. 19h. Teatre a càrrec de “Teatraviesas”. 21h. Sopar popular: Espineta amb cargolins 23h. Concerts: Amnea (rock català) El Belda i el conjunt Babadoc (clàssics catalans a ritme caribeny) Ex-tracto de Lúpulo (punk-rock) Game Over Selectors (reggae-dance hall)

LLEIDA

Del dimarts 22 al dijous 24 de setembre

JORNADES DE PEDAGOGIA

LLIBERTÀRIA

Tots els actes són a les 18h.
a la Biblioteca Pública de Lleida.

Dimarts 22 de setembre:
Projecció de la pel·lícula ‘La Classe’.

Dimecres 23 de setembre:
Conferència ‘Fèlix Carrasquer,
més enllà de la Pedagogia llibertària’.

Dijous 24 de setembre:
Projecció de la pel·lícula ‘Hoy empieza todo’.

Organitza: CGT Ensenyament Ponent.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dimecres 16 de setembre
4ª mostra de cinema social i documental
20h. CS La Raspa c/ Llull 184 (L4 Poblenou)
Projecció de ‘Mirades Desvelades’ i ‘La Haine’

Dijous 17 de setembre
Peça de teatre ‘Porcs al Galliner’ més Kafeta.
18h. CSO La Gordíssima.
c/Pons i Gallarza 10 (L1 Sant Andreu)

Diumenge 20 de setembre
Jornada de treball
11h. CSO La Gordíssima.

CAPELLADES

Dissabte 19 de setembre
‘Dotze hores de música en català’
A partir de les 17h.
Pavelló Poliesportiu. Preu: 3 euros.
Organitza: CAJEI

CERDANYOLA DEL VALLÈS

Dissabte 19 de setembre
Correllengua 2009

10:30h. Plaça Jaume Grau i Altayó
Hi hauran Castellers, balls de bastors, dinar popular, activitats infantils i concerts durant tot el dia.

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Del 17 al 21 de setembre
Festes majors populars
Dijous 17 de setembre. 21h. Sopar de carmanyola. 23h. Concert: Proyecto Cumaco Casal de Cultura Robert Brillas.
Divendres 18 de setembre. 18h. Obertura de la Barraca del Casal de Cultura Robert Brillas. 18h. Concentració de colles. 19h. Traca Inici Festa Major al Casal de Cultura Robert Brillas. 20h. Seguici d'anada a Pregó. 21h. Pregó i Ferro Ferro a l'Ajuntament. 22h. Cercatases-Correfoc des de l'Ajuntament. 24h. Concerts al Parc de les Esplugues. Soap in Eye. La Loca Histèria
Dissabte 19 de setembre. 12h. Obertura de la Barraca del Casal de Cultura Robert Brillas. 13h. Concert Vermut La Quarta Carlina al Casal de Cultura Robert Brillas. 14h. Dinar de Festa Major. Paellada Popular al Casal de Cultura amb els exiliats i exilia-

des d'Esplugues. 16h. Carajillada al Casal de Cultura. 17:30h. Concentració de colles pel cercavila. 18h. Cercavila pels carrers d'Esplugues. Inici Parc Pou d'en Fèlix. 19h. Prediada Castellera Casal de Cultura Robert Brillas. 21h. Correfoc Casal. Tot seguit: anada als concerts amb el grup de Percussió Atabalats. 23:30h. Concerts al Parc de les Esplugues. La Cuerda Floja, Kayo Malayo, The Penguins.
Diumenge 20 de setembre. 8h. Matinades. 10h. Obertura de la Barraca del Casal de Cultura Robert Brillas. 10h. Concurs de menjadors de seques amb botifarra pista de l'Avenç. 11h. Seguici de diumenge des del casal a l'ajuntament. 11h. Diada Castellera a l'ajuntament. 18h. Gin-cana i “pique” d'entitats al Casal de Cultura Robert Brillas. 22h. Concerts al Parc de les Esplugues: Trast, Rumb al Bar, the Rumbaos.
Dilluns 21 de setembre. 17:30h. Animació infantil amb el grup Ambaukatunàvia. al Casal de Cultura Robert Brillas. 19:30h. Concert de la banda municipal al Casal de Cultura Robert Brillas 21:00h. Traca Fi de Festes

L'HOSPITALET DELLOBREGAT

Dissabte 19 de setembre
Concert pels presos
22h. CSO La Astilla. Av/Vilafranca 22 (L1 Torrossa). Preu 5 euros.

Participen: Andanada 7, Undecimo Mandamiento i Karbunko

REUS

Divendres 18 de setembre
Xerrada-debat ‘Alternatives a la crisi’
20h. Centre de Lectura.
Organitza: Xarxa pel Decreixement del Camp

TARRAGONA

Diumenge 20 de setembre
Projecció de la pel·lícula ‘Che Guerrilla’
18h. Ateneu Popular La Trinxera

Dimarts 22 de setembre
Projecció de la ‘Taronja Mecànica’
20h. Ateneu Llibertari Alomà
c/ Misser Sitges 9

VILA-SECA

Dissabte 19 de setembre
Activitats ‘Alternatives a la crisi’
10h. Rambla de Catalunya
Organitza: Xarxa pel Decreixement del Camp. Hi haurà Mercat d'intercanvi, activitats infantils, xerrades, debats,...

Sortim de casa

GIRONA

Dissabte 19 de setembre
MANIFESTACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ DE NÚRIA PÓRTULAS
19h. Davant de la Subdelegació del govern espanyol.

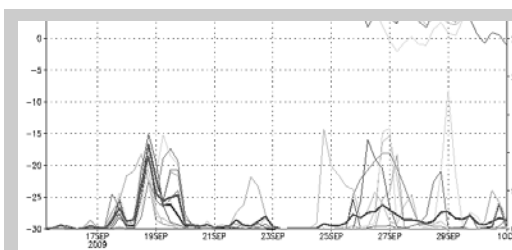
PAÏSOS CATALANS

Dijous 17 de setembre
VOLS VIURE SENSE CAPITALISME? PUNTS DE TROBADA, ASSEMBLEES I REPARTIMENT DE LA REVISTA ‘VOLEM’

A partir de les 18h.

Alacant: Av. Alfonso X El Sabio. Altafulla: Pl. del pou. Artés: c. Prats amb c. Barquera. Barcelona: Pl. de la Catedral; Pl. de Sants; c. Casanova; Pl. de la Gardunya; Pl. Sagrada Família; c. Blai; c. Roser; Jardins de Gràcia; Pl. del Nen de la rutlla; Pg. Fabra i Puig; Pl.

Catalunya; Pl. de la Vila de Gràcia; Pl. de la Virreina; Pl. del Mercat del Clot; Pl. del Comerç; Rbla. del Raval. Berga: c. Major. Cerdanyola del Vallès: Pl. de la Biblioteca; Cornellà: Pl. del Mercat de Sant Ildefons; Pl. Catalunya. Cullera: Pl. de la Verge. Eivissa: Pl. del Parc. El Masnou: Can Humet. Elx: Pl. de la Glòria. Falset: Pl. de Quartera. Figueres: Rbla. amb c. Girona. Gava: Pl. Catalunya; Pl. de la Pàgesia. Girona: Pont de pedra amb la Rbla. Gironella; Pl. de l'Estació. Granollers: Pl. de la Porxada. Graus: Plaza Mayor. La Garriga: Pl. de l'Església. La Seu d'Urgell: Pg. Joan Berouidier. Lleida: Pl. de la Paeria. Lleida: Pl. Victor Siurana. Palma: Pl. Major; Pl. Espanya. Manresa: Pl. Sant Domènec. Martorell: Rbla. de le Bòbiles; Mataró: Pl. de Santa Ana. Molins de Rei: Pl. de la Creu. Mollerussa: Pl. de l'Ajuntament. Mollet: Pl. Prat de la Riba. Olost: Pl. de l'Església. Olot: Pl. Major. Reus: c. Llobera. Rubí: Pl. Pearson. Sabadell: Rbla. amb Gran Via; Pl. Catalunya. Sant Boi: Pl. Ajuntament; Pl. Catalunya. Sant Celoni: Pl. de la Vila. Sant Cugat: Pl. Octavià. Sant Esteve Sesrovires: Pl. Xic Mateu. Sant Joan Despí: c. Baltasar d'Espanya. Sant Pere de Ribes: Pl. del Bus. Santa Maria de Palautordera: Pl. Major. Sitges: c. de la Vila. Solsona: Casal la Fura. Taradell: ctra. de Mont-Rodon amb c/Domènec Sert. Ulldes: Pl. de l'Església. València: Pl. de la Virgen; Pl. del Tossal. Vic: Pl. Major. Viladecans: Rbla. Modolell; c. Sant Joan. Vilafranca: Pl. Sant Joan. Vilanova: Rbla. Principal.

La tendència de temperatures fresques i pluges es mantindrà tota la setmana

Nombroses tempestes amb precipitacions d'entre 40 i 60 litres van afectar el 14 de setembre la costa central catalana. Castelló va rebre quantitats de més de 100 litres en alguns municipis. La tendència continuarà en el mateix sentit durant la

propera setmana. Entre dijous i divendres hi haurà tempestes fortes a la costa de Tarragona i Barcelona. El cap de setmana s'estabilitzarà més el cel, però podria tornar a empitjorar de cara a la setmana vinent. La tardor ha vingut per quedar-se força dies.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Javid Mughal CREADOR, EDITOR I REDACTOR DEL DIARI 'EL MIRADOR DELS IMMIGRANTS'

“Ens sorprenien molt tradicions com Sant Jordi”

La comunitat pakistanesa és la quarta més nombrosa de Barcelona. Un dels seus membres, Javid Mughal –un periodista vingut a Catalunya fa quinze anys fugint de la persecució política al seu país natal–, va decidir crear, l'any 1999, 'El Mirador dels Immigrants', un setmanari en urdú, català i castellà destinat a fer de “pont entre dues cultures” i que es va convertir en el primer diari per persones immigrants editat a Catalunya.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com i per què neix *El Mirador*?
Neix per donar resposta als problemes que tenen les persones asiàtiques quan arriben aquí, pel seu desconeixement del castellà i el català i per les dificultats a l'hora d'acostar-se a la cultura. Jo volia trobar una fórmula perquè aquesta gent que havia decidit establir-se aquí conegués els costums, els canvis en les lleis que els afecten, com i quan havien de pagar els impostos... I també tradicions com Sant Jordi, un dia en què tothom sortia al carrer amb roses a les mans... això ens sorprenia molt a mi i a la meua gent. Tot plegat em va fer pensar en la necessitat de crear un mitjà que fes de pont entre les dues cultures. Però no volia fer-ho només en urdú perquè creia que la societat on vivim havia de saber què fèiem i, si volia participar-hi, poder-ho fer. Per això, a l'inici, quan era un full DIN A3 fotocopiats, vaig optar per fer dues portades, una llatina i l'altra asiàtica. Encara recordo que, llavors, ho penjaven als vidres dels locutoris i botigues i la gent s'aturava per llegir-ho.

“Preparava les notícies mentre treballava de vigilant nocturn en un aparcament”

Com és que vas deixar el Pakistan?
Jo treballava de redactor en cap d'un diari d'esquerres del partit de Benazir Bhutto. Als anys noranta, un cop militar va derrocar el seu govern i va intentar acabar amb tota la gent que hi havia al seu costat. En aquest context, vaig haver de deixar el país, sense la meua dona –amb qui ens acabàvem de casar– ni la meua filla de pocs mesos. Abans de venir a Barcelona, vaig passar un temps a l'Iran i, després, a Turquia. Un amic tenia un restaurant al carrer Sant Pau i em va dir que, si venia, no em passaria res. Després d'uns mesos vivint amb aquest amic, vaig decidir que necessitava treballar i al final vaig trobar una feina d'ajudant de cambrer a Sitges. Allà, amb el propietari i la clientela, vaig anar aprenent castellà, català i cultura i gastronomia catalanes.

I és llavors que decideixes tirar endavant el diari?

Després de quatre o cinc anys treballant al restaurant, em van tornar a sorgir les ganes de ser periodista. Jo tenia un client que tenia un pàrquing a Barcelona i necessitava un vigilant nocturn. Li vaig preguntar si, en lloc de tenir una televisió, podia tenir un ordinador i em va dir que sí. Així vaig començar *El Mirador*, dedicant les hores tranquil·les de la nit a preparar les notícies que després sortia a buscar durant el matí.

Ara ja el pots fer des de la teva pròpia copisteria, no?

Tinc un local on faig disseny gràfic i d'impremta a una escala molt petita, només per cobrir despeses. Ara, cada cop més gent aposta per posar anuncis al setmanari i crec que l'any que ve, finalment, es cobriran les despeses. Fins ara, em costava molt. Però entre la copisteria i les traduccions d'articles i llibres per empreses i institucions he sobreviscut.

I l'objectiu continua essent el mateix deu anys després?

L'objectiu, crec, sempre serà el mateix, apropar les dues cultures. Però les vies canviaran. Com passa a Anglaterra, on ja hi ha una cinquena generació de pakistanesos, l'actual generació parla urdú, però no el pot llegir ja que –sobretot– usa l'anglès. Aquí està començant a passar el mateix. Els nois joves que van arribar amb quatre o cinc anys estan estudiant aquí i no poden llegir urdú. Per ells, el diari haurà de ser en català i convertir-se en una eina perquè no s'allunyin de les arrels. Per això, el diari ha de tenir –com a mínim– el mateix nombre de planes en català i castellà que en urdú. I també calen més pàgines per seccions enfocades al jovent i a les famílies i les dones que encara estan arribant a través del reagrupament familiar.

Com ha canviat *El Mirador* després d'una dècada?

S'ha avançat molt, però encara queda molta feina per fer. Ha anat millorant, abans era en blanc i negre i ara és en color. I ara té vuit pàgines amb una portada mixta en català i castellà. Pròximament, si puc, m'agradaria fer dues edicions, una en castellà i una en català. Però tenim pocs mitjans i el diari s'ha d'estendre fora de Catalunya. A més de Barcelona, Santa Coloma, Badalona o l'Hospitalet –on hi ha més comunitat pakistanesa–, es distribueix a Tortosa, València, Madrid, La Rioja, Castelló, Llorenç del Val, Jaén, Màlaga...

ROBERT BONET

Al mateix temps, funciona com una eina de cohesió de la comunitat?

Ho explicaré amb un exemple. Quan hi ha moltes batudes i detencions, els joves no entenen perquè la seva comunitat n'és objecte. En aquest cas, cal calmar-los i esperar. Pot ser que la policia s'hagi equivocat, o pot

S'ha avançat molt, però encara queda molta feina per fer

ser que les persones detingudes siguin culpables. No ho podem jutjar nosaltres. Però el fenomen pot servir d'espurna pels joves –que estan en edat d'actuar i poden ser violents– o, simplement, en poden extreure lliçons negatives. I això és perjudicial per tota la societat. Per això, els mitjans de comunicació –d'aquí i de fora– han d'actuar de forma ràpida i pacífica per convèncer i calmar els joves, que són més sensibles i sempre s'enduen el pitjor part. Per part nostra, intentarem apagar els focs, però la justícia ha de ser sempre jus-

ta perquè si no, complica les coses. **Perquè això crea un sentiment de vulnerabilitat en els joves?**

Exacte. Recordo que, després de les detencions al Raval, el gener de 2008, hi havia unes jornades sobre el Pakistan. Un catedràtic que estava fent una conferència va interpellar el públic sobre què pensaven dels pakistanesos. Es va aixecar un noi jove nascut aquí i va explicar: “Quan jo sóc a classe i algú parla de terrorisme o de bombes, la gent es gira i em mira. No m'agrada. No és la realitat”. La generació que emigra ha d'explicar als seus fills perquè han de deixar la seva ciutat. I quan passen aquestes coses, els fills pregunten: “Ara què?”. I això és dur.

És necessari mantenir un vincle fort amb els orígens?

Un cop t'han preguntat per l'origen, per molts anys que passis aquí, sempre et coneixeran per aquest origen. Durant l'última detenció que es va fer a la pastisseria del carrer Hospital, l'home que la regentava portava 30 anys aquí i els seus fills havien nascut aquí, però ningú no va dir que era espanyol, sinó pakistanès. No em va agradar. Quan passa això, has de mantenir el contacte amb les teves arrels, no les pots oblidar.

. LA COLUMNA

Esbalot al galliner

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Són dies de ressaca mediàtica post consulta d'Arenys de Munt. Arreu del país, als bars, les escoles, la feina, els mercats... tothom parla –miracle increïble– de participació, democràcia, legitimitat i independència. I el mai vist: per primer cop a la nostra història, l'independentisme apareix en els mitjans de masses catalans com una opció possible i respectable. El català caganer i caganera, estimat espécimen, sembla haver trobat en les consultes populars no vinculants –sí però no– una via prou assenyada amb què rebel·lar-se sense sentir aquella remor interna que tot bon aborígen en la seva darrera novel·la, *Tigre Blanc*, on el protagonista i membre d'una casta inferior, *Balram*, assenyala que no són els amos els qui obliguen els servents a romandre engabiats, sinó que és la seva pròpia gent –la que anomena “el galliner”– la que impedeix que ningú gosi escapar d'una situació atàvica d'injustícia. A casa nostra portem 300 segles d'aquest engabiament voluntari, culminats –ja en democràcia– per l'aportació dels Països Catalans de més del 31% al PIB espanyol a canvi d'una manca endèmica d'infraestructures i d'un menyspreu per la llengua i cultura pròpies elevat a la categoria de norma.

Hem trobat una via pacífica, simple i clara de fer dir no a la gallineta sense demanar perdó

L'experiència arenyenca ha fet obrir els ulls a gran part d'un país emporgut per no ocasionar cap trencadissa a casa de l'amo, perquè hem trobat una via pacífica, simple i clara de fer dir no a la gallineta sense demanar perdó i al marge de la descastada classe política catalana. Una fórmula democràticament impecable que permet passar de la derrota permanent a la victòria moral sense haver d'entomar la batalla real, la que acaba només quan es posen *rotring* i compàs damunt del mapa. Però una eina, al cap i a la fi, que està posant tothom al seu lloc: al PSC-PP-CC's al costat de la Falange per la unitat territorial espanyola i en contra de la participació democràtica, a IC-V a instal·lar-se en el conformisme autonomista, a CIU-ERC a remolc de la societat civil catalana i a la CUP en el si d'aquesta. Ara cal estendre-la arreu dels Països Catalans i sobretot sense aturar-se, ni un sol moment, a considerar què hi diu Espanya perquè aquesta nova perspectiva, en clau únicament catalana, és la que obre el pany del galliner.